

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

க்ருஷ்ணா! குருவாயூரப்பா!

ஸ்வாமி பூந்தானம் அருளிச்செய்த

ஸந்தானகோபாலம்

(குமாராஹரணம் பான)

(மூலமும் பொருளும்)

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்

ஸ்ரீ அஹோபில தாஸன் க. ஸ்ரீதரன்

(Email: sridharan_book@yahoo.co.in)

எழுத்து, மொழி பெயர்ப்பில் உதவியவர்கள்: செல்வி. அம்ருதா மற்றும் செல்வி. சித்ரா

(கோழிக்கோடு)

முன்னுரை

“உண்ணி க்ருஷ்ணன் மனஸ்ஸில் களிக்கும்போள் உண்ணிகள் மற்று வேணமோ மக்களாய் - என்னுடைய குழந்தையான குருவாயூரப்பன் என்னுடைய மனதில் எப்போதும் விளையாடியபடி உள்ளபோது, வேறு குழந்தைகள் அவசியமோ” என்று கேட்டவரும், குருவாயூரப்பனின் பரமபக்தரும் ஆகிய ஸ்வாமி பூந்தானம் அருளிச்செய்த மிகவும் உயர்ந்த நூலாகிய இந்த ஸந்தானகோபாலம், புத்திரபாக்கியம் அளிக்கவல்லதாகும். ஸந்தானம் என்பது புத்திரபாக்கியத்தைக் குறிக்கும். கேரள தேசத்தில் இதனைக் கதகளி நடனக்கலைஞர்கள் மேடைகளில் நாடகமாகச் செய்து வருகிறார்கள்.

இந்த நூலில் கூறப்படுவது என்னவென்றால் - க்ருஷ்ணன் துவாரகையில் நல்லாட்சி செய்து வரும்போது, அங்கு வசித்து வந்த ஓர் அந்தணனின் குழந்தைகள் பிறந்தவுடனேயே மர்மமான முறையில் காணாமல் போகின்றன. அவன் வந்து க்ருஷ்ணனிடம் முறையிடுகிறான். இதனைக் கண்ட அர்ஜுனன், தான் அடுத்து பிறக்கப்போகும் குழந்தையைக் காப்பாற்றுவதாகவும், இல்லையென்றால் தீக்குளித்து இறப்பதாகவும் சபதம் செய்கிறான். அர்ஜுனன் அமைத்த அம்புக் குடிசைக்குள், பத்தாவதாகப் பிறந்த குழந்தையும் காணாமல் போகிறது. அர்ஜுனன் மனம் ஓடிந்து தீக்குளிக்க முயலும்போது, ஓடி வந்து தடுக்கும் க்ருஷ்ணன், அர்ஜுனன் அழைத்துக் கொண்டு, தன்னுடைய தேரில் குழந்தைகளைத் தேடிப் பல லோகங்களையும் கடந்து செல்கிறான். பின்னர் ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் அக்குழந்தைகள் ஸ்ரீமந்நாராயணிடம் பத்திரமாக உள்ளதைக் காண்கிறான். இவர்கள் இருவரையும் காண ஆசைப்பட்டதாலேயே அக்குழந்தைகளை அங்கு கொண்டு வந்ததாக ஸ்ரீமந்நாராயணன் கூறி, அக்குழந்தைகளை அவர்களிடமே கொடுக்கிறான். இருவரும் அக்குழந்தைகளுடன் மீண்டும் பூமிக்கு வந்து, அந்தணனிடம் அக்குழந்தைகளை ஒப்படைக்கிறார்கள்.

இந்த ஸந்தானகோபாலத்தைப் படிப்பவர்களுக்குப் புத்திர பாக்கியத்தை உண்ணி க்ருஷ்ணனாகிய குருவாயூரப்பன் நிச்சயம் அளிப்பான்.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

க்ருஷ்ணா! குருவாயூரப்பா!

ஹரேக்யுஷ்ணா! ஸுருவாயூரப்பா! நாராயணா! நாராயணா! நாராயணா!

க்யுஷ்ண க்யுஷ்ணா முகூநா ஜநாந்நா
க்யுஷ்ண ஸோவிநா நாராயணா ஹரே
ஸூக்யூநாநா ஸோவிநா மாயவா
ஸூக்யூநாநா நாராயணா ஹரே

ஸ்ரீபூந்தானம் அருளிச்செய்த ஸந்தானகோபாலம்

க்ருஷ்ண க்ருஷ்ணா முகூந்த ஜநார்த்தனா
க்ருஷ்ண கோவிந்த நாராயணா ஹரே
அச்யுதானந்த கோவிந்த மாதவா
ஸச்சிதானந்த நாராயணா ஹரே

மங்களாசரணம்

ஸ்ரீமஹாகணநாதனும் வாணியும், ஸ்ரீமணாளனும் வாழ்க கிரீசனும்
ஸ்ரீநீலகண்டனென் குருநாதன்டெ, ஸ்ரீபாதங்ஙளும் வாழ்க விசேஷிச்சம்
மதிசேர்ன்ன (மதிசென்னா) குமாரஹரணமாம், கத தன்னில் முழுகிச்சமய்கயால்
அது கொண்டிதா வாழ்த்தி ஸ்துதிக்குன்னே, னதிமோஹ மிதென்னே பறயாலு
மதியில்லா நமுக்கதினெங்கிலும், மதியுண்டென்னு வெய்க்கு மஹாஜனம்

பொருள் – ஸ்ரீமந்நாராயணனும், கணங்களின் நாதனாகிய விஷ்வக்ஸேநரும்,
ஸரஸ்வதியும், கைலாயத்தில் உள்ள சிவனும் பல்லாண்டு வாழ்க! எனது குருவான
ஸ்ரீநீலகண்டனின் திருவடிகள் எப்போதும் வாழ்க! அந்தணன் ஒருவனுடைய
மறைந்தபோன குழந்தைகளை க்ருஷ்ணன் மீட்டுக் கொடுத்த நிகழ்வு குறித்து
உரைக்கப்படுவதான மதியூகம் நிறைந்த இந்தச் சரிதத்தை நான் படித்து அதில்
மூழ்கினேன். அதனை உரைக்கத் தொடங்கி அனைவரையும் ஸ்துதித்து நின்றேன். இந்தச்

செயல் மதியில்லாத எனக்கு மயக்கத்தால் உண்டானது என்றாலும், நமக்கு மதியுண்டு என்று சில பக்தன்மார்கள் கூறியதால் தொடங்கினேன்.

முதல் பாதம் – விப்ரவிலாபம்

எங்கிலோ பண்டு க்ருஷ்ணன் திருவடி, ஸங்கடம் தீர்த்து தாத்ரிக்கநந்தரம்
மங்கமார் பதினாராயிரத்தெட்டும், ஸங்க்யயில்லாதோளம் தனயன்மாரும்
ஜேஷ்டனாகிய ஸ்ரீபலபத்ரரு, மிஷ்டனாய் மருவீடும் கிரீடியும்
அற்றமில்லாதெ வருஷ்ணிவரன்மாரும், மற்றும் நானா யதுக்களும் தானுமாய்
வாரிராசி நடுவில் விளங்கீடும், த்வாரகாபுரி தன்னி லனாகுலம்
ப்ருதிவி சக்ரவும் காத்து ஜகத்பதி, ஸ்வஸ்தனாய் மருவீடுன்ன காலத்து
அம்மஹாபுரி தன்னிலொரேடத்து, ஸந்மதனாய பூஸூரன் தன்னுடெ
தர்மமதாரங்ஙள் பெற்றொரு பாலகன், கர்ம்மமென்யெ மரிச்சு விதிபலால்
கின்னனாயி மஹீஸூர னப்பொழெ, சென்னு வருத்தாந்தம் கேள்ப்பிச்சு நாதனெ
“இன்னி னிக்கிதுவண்ணம் வருவதி, னெந்து பந்தம் கருணா ஜலநிதே!
பந்தமோசஷங்க ளென்னிவ தர்ம்மங்கள், நின் திருவடிக் கில்லென்னு கேள்ப்பூ ஞான்
என்னெ நீ பரிபாலிக்க கொண்டல்லோ, த்வந்த்வபாவம் தரித்ரியிலில்லாத்து?
என்னிரிக்கெ யினிக்கொரு ஸங்கட, மெந்தய்யோ பாப மிங்கனெ வன்னதும்?”

பொருள் – முன்பு ஒரு காலத்தில் இந்தப் பூமியின் பாரத்தை கம்ஸவதம் மூலம் க்ருஷ்ணனின் திருவடி தீர்த்து வைத்தது. அதன் பின்னர் பரந்த ஸமுத்திரத்தின் நடுவில் உள்ள துவாரகையில் பதினாராயிரம் தேவிமார்கள், அச்சம் இல்லாத வருஷ்ணீ வம்சத்தினர், யதுகுலத்தைச் சேர்ந்த பலர் ஆகியவர்களுடன் க்ருஷ்ணன் வசித்து வந்தான். இந்த உலகின் சுழற்சியை நேர்த்தியாக சுழல விட்டபடி அந்த ஜகத்பதி விளங்கினான். அது போன்ற காலகட்டத்தில், துவாரகையில் உள்ள அனைவராலும் மதிக்கப்பட்டும், தர்ம மார்க்கத்தில் வழுவாமலும் வாழ்ந்து வந்த அந்தணன் ஒருவனுடைய புத்திரன் விதிவசத்தால் இறந்து போனான். உடனே அந்த அந்தணன் மஹேஸ்வரனாகிய ஸ்ரீக்ருஷ்ணனிடம் சென்று இது குறித்து உரைக்கச் சென்றான். அவன் க்ருஷ்ணனிடம், “இது போன்ற ஒரு நிகழ்வு எனக்கு நடைபெற என்ன காரணம் என்று கருணைக்கடலான

நீ உரைக்கவேண்டும். உன்னுடைய திருவடியின் கீழே பந்தமோசடிங்களுக்கான தர்மங்கள் இரண்டும் அடிபணிந்துள்ளன என்பதை நான் அறிவேன். இப்படி உள்ளபோது, நீ இவற்றைச் சரியாகப் பரிபாலனம் செய்யவில்லையே! அதனால்தான் எனக்கு இது போன்ற பாவம் ஏற்பட்டு, சங்கடம் உண்டானது அல்லவோ?”, என்றான்.

என்னெல்லாம் விலபிக்குன்ன விப்ரனோ, டேது மொன்னருளீலா முகில்வர்ணன் தந்திருமனஸ்ஸெந்தென் னறியாஞ்ஞி, ட்டேது மொன்னு மிளகீ லொருத்தனும்

பொருள் – இப்படியாகப் புலம்பிய அந்தணனுக்கு, கார்மேகம் போன்ற நிறம் கொண்ட க்ருஷ்ணன் பதில் ஏதும் உரைக்கவில்லை. க்ருஷ்ணனின் திருவுள்ளத்தைப் புரிந்து கொண்ட சபையினரும் அந்தணுக்காக மனம் இளகி ஏதும் உரைக்கவில்லை.

எந்தாவு மம கர்ம்மமிதொக்கெயு, மென்னுவெச்சிங்ங் போன்னிது விப்ரனும் பின்னெயும் ப்ரஸவிச்சிது பத்னிதா, னொன்னுமிங்கு லபிச்சீல பாலன்மார் அந்யாயம் சென்னுணர்த்திக்குமப்போழே, அங்கதினொரு பாவமில்லார்க்குமே அன்னன்னிங்கனே உண்டாய் மரிச்சுபோ, யொன்னு ரண்டல்லொரெட்டு குமாரன்மார்

பொருள் – “எனது கர்மபலன் இது போன்று ஆனது”, என்று எண்ணியபடி அந்த அந்தணன் அங்கிருந்து அகன்றான். அதன் பின்னர் அவன் மனைவி மீண்டும் பிரசவித்தாள். அப்போதும் அந்தக் குழந்தையும் உயிருடன் இல்லை. “இது என்ன அநியாயம்” என்று க்ருஷ்ணனுடைய சபையில் இருந்த யாரும் கூறவில்லையே என்று அந்தணன் வியப்புற்றான். இது போன்று ஒன்று, இரண்டு அல்ல, எட்டு புத்திரர்கள் இறந்தனர்.

ஒன்பதாமதொருண்ணி பிறன்னப்போள், ஸம்ப்ரமத்தோடே சென்னு மஹீஸூரன் அப்போழதெயவஸ்த நிரூபிப்பான், கெல்பு போரா நமுக்கென்டெ தைவமே! விப்ரன் சென்னு கிடாவினெ நோக்கும்போள், வீர்ப்பு மாத்ரவுமில்லா குமாரனு பாபமெந்தின்னிரிக்குன்னு ஞானென்னு, வாவிட்டொன்னலறி மஹீதேவனும் சோரயோடெயெடுத்து தன் மாறத்து, கரம் கொண்டு தொழிச்சு கரகயும் “அய்யோ பாலகாயெந்து நீயிங்கனே, கய்யும் காலுமிளக்கிக் கரயாத்து?

அய்யோ! ஞான் செய்த புண்யங்களொக்கெயும், பொய்யாயிட்டோ வருன்னுவா தீச்வரா? கஷ்டமெந்திது க்ருஷ்ணன் திருவடிக்கொட்டு சொன்னால் கருணயுமில்லல்லோ? ஸந்ததம் ஸுகிச்சீடுன்னிதெல்லாரு, மெந்து ஞானொன்னு வேறெ பிழச்சிது? க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண யென்னல்லாதெ மற்றொரு, மித்ர பாவமறியுன்னதில்ல ஞான் கஷ்டமென்னுடெ கட்டக்கிடாவிதா, த்ருஷ்டி நிர்ந்திக்கிடக்குன்னு தைவமே உண்ணி நின்னெயெடுத்து மடியில், வெச்செண்ணம் கூடாதெ தானங்கள் செய்கயும் ஜாதகர்மம் கழிக்கயுமந்நேரம், மோதம் கொண்டுள்ள கண்ணீர் பொழிக்கயும் அங்கினே ஸுகிச்சீடேண்ட ஞானிப்போ, ளிங்கினே துக்கிச்சீடுன்னிதீச்வரா!” என்னீவண்ணம் ப்ரலாபிச்சு மோஹிச்சும், திண்ணம் வாவிட்டலறியு மன்னேரம் ஸ்ரீமணாளானிருன்னருளீடுன்ன, ஸ்ரீமத் துவாரக தன்னிலகம் புக்கான்.

பொருள் – அப்போது ஒன்பதாவது குழந்தை பிறக்கிறது. அந்தச் சமயத்தில் அந்தணனின் நிலைமை குறித்து நான் (பூந்தானம்) உரைக்கவே சங்கடமாக உள்ளது. அந்த அந்தணன் சென்று கண்டபோது, அந்தக் குழந்தையின் உயிரற்ற உடல் மட்டுமே இருந்தது. இதனைக் கண்ட அவன், “எனது பாவமே இது போன்று ஆனதோ!”, என்று கூறியபடி அந்த உடலைத் தனது கையால் எடுத்து, மார்போடு அணைத்துப் புலம்பத் தொடங்கினான். “ஐயோ! எனது சிறுவனே! இது போன்று ஆனாயே! உனது கையையும் காலையும் அசைத்து அழமாட்டாயா? எனது புண்ணியங்கள் அனைத்தும் பொய்யாகப் போனதோ? ஸர்வேச்வரனாகிய க்ருஷ்ணனின் திருவடிகளின் கீழ் சென்று உரைத்த பின்னரும் அவனுக்குக் கருணை இல்லையோ? எல்லாரும் சுகமாக உள்ளபோது, நான் என்ன தவறு செய்தேன்? க்ருஷ்ணா க்ருஷ்ணா என்று அழைக்க மட்டுமே நான் அறிவேன். வேறு ஏதும் எனக்குத் தெரியாதே! எனது குழந்தை இது போன்று கண்கள் மூடிக் கிடக்கிறானே! உன்னை எடுத்து எனது மடியில் வைத்துக்கொண்டு, தானங்கள் செய்தும், உனக்குப் பெயர் சூட்டியும், ஆனந்தக்கண்ணீர் சொறிந்தும் மகிழவேண்டிய நான் இவ்விதம் புலம்புகிறேனே! ஈச்வரா!”, என்றான். இது போன்று அந்தணன் இங்கு புலம்பிக் கொண்டிருந்தான். பின்னர் அவன் மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனான க்ருஷ்ணன் அருள் பாலிக்கின்ற துவாரகையினுள் புகுந்தான்.

அது நேரம் தயாநிதி கார்வரணன், மதுவாணிகள் லீலாகலாநிதி
 சதுரானனனாதிகள்க்கெல்லார்க்கும், முதலாய பரப்ரஹ்ம மூர்த்திதான்
 கர்ம்மாகர்ம்ம விகர்ம்ம பராயணன், தர்ம்மாதர்ம்ம பலப்ரத னீச்வரன்
 வாஜிநேதம் ஸமாரம்பிச்சிங்கினே, சாலதன்னிலகம் புக்கிருக்குன்னு
 மற்றும் நானாஜனங்களோரோதரம், சுற்றும் வன்னு ச்ரமிக்கெயு மந்நேரம்
 முற்றாதோரு கிடாவின்டே தேஹத்தெ, யொட்டேடம் கொண்டெகாழ்சயாய் வெச்சுடன்
 விச்வவாஸிக ளொக்கெ நடுங்கவே, விச்வசாசுஷியோடவண்ணம் சொல்லினான்
 “துஷ்டராய மஹிபாலன்மாருடெ, துஷ்டத கொண்டவண்ணமோரோதரம்
 நிஷ்டுரமாய பாலமரணங்கள், கஷ்டமாயிட்டனுபவிச்சீடுன்னு
 சிஷ்டபாலனென்னன்போடு பாவிச்சு, க்ருஷ்ணனெந்தினிருன்னு ளெளியுன்னு?

பொருள் – அந்த நேரத்தில் கருணை உள்ளவனும், கார்முகில் வர்ணனும், பதினாராயிரம்
 சுந்தரிகளுடைய நாயகனும், நான்முகன் போன்ற தேவர்களுக்கு பரப்ரஹ்ம மூர்த்தியும்,
 அனைத்தும் அறிபவனும், அந்த அந்தணனின் விதி குறித்து அறிபவனும், அனைத்து
 தர்மங்களுக்கும் உரிய பலன்களை அளிக்கும் ஈச்வரனும் ஆகிய க்ருஷ்ணன் அச்வமேதம்
 நடக்கின்ற யாகசாலையில் பிரவேசித்தான். அந்த யாகசாலையில் யஜமானனாக
 அமர்ந்திருந்த க்ருஷ்ணனை அங்கிருந்த மக்கள் அனைவரும் சுற்றி வந்தனர். அப்போது
 உயிருடன் இல்லாத குழந்தையின் சரீரத்தை யாகசாலையில் இருந்து சற்று தள்ளி,
 அரசகாணிக்கை போன்று அந்தணன் கொண்டு வைத்தான். அங்கிருந்த அனைவரும்
 அச்சத்துடன் நிற்கும்போது, உலகில் நடைபெறும் அனைத்திற்கும் ஒரே சாசுஷியான
 க்ருஷ்ணனிடம் பின்வருமாறு உரைக்கத் தொடங்கினான் – “துஷ்டனாக உள்ள அரசர்கள்
 ஆட்சி செய்தால் மட்டுமே இது போன்ற கொடியதான சிசு மரணங்கள் ஏற்படும்.
 இதனைப் போன்று எனக்குத் தொடர்ச்சியாக கஷ்டம் உண்டானபடி உள்ளது. இந்த
 க்ருஷ்ணன் அனைவரையும் அன்புடன் காப்பாற்றுபவன் என்று நான் எண்ணினேன்.
 ஆனால், இப்படிப்பட்ட துன்பம் எனக்கு ஏற்பட்ட இந்த நேரத்தில், இவன் இது போன்று
 அச்வமேத யாகம் நடத்தித் தன்னுடைய பராக்ரமத்தைக் காண்பித்தபடி யாகசாலையில்
 அமர்ந்துள்ளானே!” என்றான்.

பதினாறு ஸஹஸ்ரம் மடவார்க்கு, விடுபோர்த்திக்கு நன்னிவ நெத்யும்
 அதிகாமிகளில் முடிமன்னனெ, ன்னதேயொன்னு பறயாவூ பார்க்கும்போள்
 ஸ்வஸ்தனாயிட்டிவ்வண்ணம் மற்றாருள்ள, தத்தலொன்னு மறியுன்னோ னல்லிவன்
 ஒன்னு கொண்டு மொரிக்கிலிவனொரு, குணமில்லா நிரூபிச்சு காணும்போள்
 மற்றொருத்தரெக்கொண்டு தனிக்கொரு, ஸாத்யமில்லெனொருத்தனும் வெய்க்காமோ?
 லோகநாதன் தானென்னு வருகிலும், லௌகிகத்தெக் கடன்னு நடக்காமோ?
 நிரம்மர்யாதமிதென்னியே மற்றொரு, தர்ம்மாதர்ம்மமிவன்னு திரியுமோ?
 கேதம் கொண்டு பறயுன்னு ஞான் வருதா, வேதவாக்கினுமில்லிவனாதரம்
 இவன் தன்னெயுடயவனாகிலோ, இனி மேல்போட்டு நன்னு நமுக்கெல்லாம்”

பொருள் – மேலும், “பதினாராயிரம் பெண்களின் விஷயத்தில் காமதேவனை வென்று
 க்ருஷ்ணன் அவர்களுக்கு மோசஷம் அளித்தான். இப்படியாக இருந்த க்ருஷ்ணன் தனது
 நாட்டில் உள்ள மக்களின் நலனில் ஈடுபாடு இல்லாமல் போனானே! இப்படியாக
 க்ருஷ்ணனின் குணம் தாழ்ந்து போனதே! தனக்கு யாருடைய உதவியும் அவசியம்
 இல்லை என்று ஒரு மனிதன் சிந்திப்பானோ? இவன் லோகநாதன் என்றாலும், உலகில்
 உள்ள தர்மங்களை மீறி நடக்கலாமோ? தர்மம் மற்றும் அதர்மம் ஆகியவற்றைக்
 காப்பாற்ற வேண்டிய ஸர்வேச்வரனே இப்படி அவற்றை மீறி நடக்கலாமோ? (குறிப்பு:
 இதற்கான பதிவை ஸ்ரீசுகமஹரிஷி ஸ்ரீமத்பாகவதத்தில் (10-33-30) – தர்மவ்யதிக்ரமோ
 த்ருஷ்ட ஈச்வராணாம் ச ஸாஹஸம் தேஜீயஸாம் ந தோஷாய வஹ்நே: ஸர்வபுஜோ யதா
 – ஈச்வரர்கள் சில நேரங்களில் தர்மவரம்பை மீறும் விதத்தில் சில செயல்களைச்
 செய்வதுண்டு; அது அவர்களுக்குக் குறையை உண்டாக்காது; காரணம் அக்னியானது
 அனைத்து பொருள்களையும் எரித்தாலும், அந்தப் பொருள்களின் குறைகள் அதில்
 ஒட்டுவதில்லை அல்லவா? – என்றது காண்க). நான் வீணாக இவன் மீது குறை
 கூறவில்லை. ஸ்ரீமத்பாகவதம் (10-86-64) – ஸர்வ வேதமயோ விப்ர: - அந்தணர்கள்
 வேதமயமானவர்கள் – என்று இவன் கூறினானே! வேதவாக்குகளுக்கும் இனி இவன்
 கட்டுப்படமாட்டான் போலும். இவன் நம் அனைவரையும் உடைமையாகக் கொண்டவன்
 என்றாலும், நாம் இனி இறப்பதே சிறந்தது”, என்று உரைத்தான்.

என்னெல்லாம் சில வாக்குகள் கேட்டப்போள், என்னே கஷ்டமிதென்தென்னோரோஜனம் புத்ரதுக்கம் பொறாஞ்ஞொரு ப்ராஹ்மணன், க்ருஷ்ணனோ டறியிக்க யென்னார் சிலர் புத்ரதுக்க முண்டென்னாலு மீசனோ, டித்ர கோபிச்சாலெந்து பல மெடோ? ஆர்த்தி நல்கீடுமீச்வரனெங்கிலும், ப்ரார்த்திக்கே நமுக்கங்ங்ஹோட்டு செய்யாலு; என்னு தன்னெயல்வண்ணம் கேள்க்குமா, றென்னுமொண்டிது நித்யமென்னார் சிலர், என்னாலும் கடல்வர்ணனோடிங்ஙினே, தோணுமோ பறவானென்னிது சிலர்; தோன்னுகில்லயோ பாலமரணங்ங, ளொன்னுரண்டல்ல யொம்பதென்னார் சிலர்; கஷ்டமல்லா திருமனக்காம்பிங்கள், மற்றொன்னுண்டது காணாமென்னார் சிலர் கஷ்டமில்லினி மேலிலென்னார் சிலர்; கஷ்டவாக்குகள் நன்னல்லென்னார் சிலர் குற்றமேவம் பறகொல்லென்னார் சிலர்; குற்றமல்லா பறஞ்சதென்னார் சிலர்

பொருள் – இப்படியாக அந்தணனின் புலம்பல்கள் கேட்டபோது அங்கிருந்த மக்கள் பலரும் பலவிதமாக உரைக்கத் தொடங்கினர். “இவனுடைய புத்திரசோகம் தாங்காமல் க்ருஷ்ணனிடம் இவ்விதம் உரைக்கிறான்”, என்று சிலர் கூறினர். மேலும், “புத்திரசோகம் உள்ளது என்றபோதிலும் ஸர்வேச்வரன் மீது இத்தனை கோபம் கொண்டு என்ன பலன் ஏற்படும்? நமக்கு எத்தனை துன்பங்களை ஸர்வேச்வரன் உண்டாக்கினாலும், அவனிடம் ப்ரார்த்தனை செய்தால் மட்டுமே அது விலகும் அல்லவோ? இப்படியாகவே க்ருஷ்ணனிடம் உரைக்கத் தோன்றுமோ? தோன்றலாம், ஏனெனில் ஒன்று அல்லது இரண்டு குழந்தைகள் இறக்கவில்லையே, ஒன்பது அல்லவோ இறந்தன? இது போன்று ஆனாலும் சரியாக இருக்கவேண்டும், ஏனென்றால் க்ருஷ்ணனின் திருவுள்ளத்தில் என்ன உள்ளது என்று யார் அறிவார்? இனி இவனுக்கு இது போன்று கஷ்டம் ஏற்படாது! இது போன்று இவன் உரைத்தது சரியல்ல! இது போன்று இவன் உரைத்தது குற்றமே! இது போன்று இவன் உரைத்தது குற்றமல்ல!”, என்று பலரும் பலவிதங்களில் உரைத்தனர்.

என்னுவேண்டா பலரும் பலவிதம், நின்னு தங்ஙளிலிங்ஙனெ சொல்லும்போள் துஷ்டராய மஹாவனமொக்கவெ, கத்திக்காளுன்ன காட்டுத்தீ யர்ஜ்ஜுனன் த்ருஷ்டிவாள் முனயொன்னு குலுங்கவெ, புஷ்டரோஷமவிடன்னெமுன்னேற்று காண்டவத்தயெடுத்து விரவோடே, சண்டவேகம் செறுஞாணொலியிட்டு சுற்றும் நின்ன மஹாஜனம் கேள்க்குமா, நித்தமொன்னு பறஞ்ஞு கபித்வஜன் “நாடு வாழியாயிட்டிரிக்குன்னது, நாடு ரக்ஷிப்பானல்லயோ பூதலே?

நாட்டிலுள்ள ப்ரஜகளெ ரக்ஷிப்பான், சக்தி போராயிதென்னு வரிகிலும்
 விப்ரஜாதியெ ரக்ஷிக்கயென்னது, சக்ஷத்ரியர்க்கு குலதர்ம்மமல்லயோ?
 ஒன்னினும் மதிபோராதெயுள்ளவர், பெண்ணுங்களுக்கு ஸமமென்னறிஞ்ஞாலும்
 என்னிரிக்கெயீ யாதவன்மாரிவ, ரெண்ணமில்லா நிரூபிச்சு காணும்போள்
 என்னவரிலொருத்தனும் தோன்னுன்னி, ல்லின்னீ வ்ருத்தாந்தம் கஷ்டமென்னுள்ளதும்
 பங்கிகோப்பும் சமயவும் வெண்மயும், நன்னு நன்னென்னு தன்னே பறயாயூ!
 அது நில்லக்கட்டெ யின்னியொ ரர்பகன், ஹிதமோடே பிறன்னு பவானெங்கில்
 ஸுரநாயக நந்தன னர்ஜுனன், பரிபாலிக்குமென்னது நிர்ணயம்
 விப்ரன்மாரதி கின்னன்மாராயிட்ட, மிப்ரகாரம் பறயுன்ன வாக்குகள்
 பூருவின்தெ குலத்தில் பிறன்னொரு, பூருஷன்னு ஸஹிக்கயில்லேதுமே
 இன்னிதின்னு ஸஹாயமாயென்னுடெ, காண்டவம் தன்னெ போருமறிஞ்ஞாலும்
 உக்ரனாய மஹேச்வரன் தன்னுடெ, த்ரிக்காலாண சதிக்கயில்லேதுமே”

பொருள் – இபடியாகப் பலரும் தங்களுக்குத் தாங்களாகவே உரைத்தபடி இருந்தனர். அப்போது, காண்டவம் என்ற தன்னுடைய வில்லினால் முன்பு காட்டுத்தீ ஒன்றை அடக்கிய அர்ஜுனன் சட்டென்று வாள்முனை போன்ற கூர்மையான பார்வையுடனும், மிகுந்த கோபத்துடனும் எழுந்தான். தனது காண்டவத்தை வேகமாக எடுத்தான். அதன் நாண் ஒலி எழுப்பினான். பின்னர் அங்கிருந்த அனைத்து மக்களும் கேட்கும்படியாக உரைக்கத் தொடங்கினான் – “இங்கு அரசன் இந்த நாட்டைக் காப்பாற்றுவதற்காக அல்லவோ உள்ளான்? அந்தணர்களைக் காப்பாற்றுவது அரசதர்ம்மம் அல்லவோ? ஏதும் அறியாதவர்கள் பெண்களுக்குச் சமம் என்று கூறுவர். இங்கு பல யாதவர்கள் நின்றுள்ளீர்களே! இது போன்று இந்த அந்தணன் ஒருவன் இவ்விதம் பல சொற்களை உரைத்தது குறித்து யாரும் உணரவில்லையோ? அரசர்களுக்கு ஏற்ற உடை, ஆபரணங்கள் போன்ற பலவற்றை நன்றாக அணிந்துள்ளீர்கள், அது மட்டுமே உண்மை! போகட்டும், இன்று இந்த அந்தணனுக்கு ஓர் ஆண்மகன் பிறந்தான் என்றால், அதனை இந்த அர்ஜுனன் காப்பாற்றுவான். அந்தணன் கூறிய இந்தச் சொற்களை புரு வம்சத்தில் பிறந்த எந்த ஒருவனும் சகித்துக் கொள்ளமாட்டான். எனது இந்தச் சபதத்திற்கு உதவியாக எனது காண்டவம் உள்ளது. காண்டவம் மட்டும் அல்ல, என்னிடம் மஹேச்வரனின் பாசுபதாஸ்த்ரமும் உண்டு” - என்றான்.

இத்தரம் குருவீரன் பறஞ்சூதி, னுத்தரமுர செய்து மஹீஸூரன்
 “பத்ரமாயிப் பறயுன்னு நீ பல, பத்ரரில்லே மஹாரதனாயிட்ட
 ப்ரத்யும்னாதிகளாயவர்க்கார்க்குமே, ஸாத்யமாயீலயென்னது நீயிப்போள்
 தீர்ச்சயாக்கிப் பறஞ்சூது கேட்டிட்டு, காழ்ச போரா நினக்கென்னுரச்ச ஞான்
 ஈச்வரன்மார்க்கு மீச்வரனாகிய, க்ருஷ்ண னெந்து கொண்டேதுமிளகாங்ங?
 என்னதேதும் நிரூபணம் கூடாதெ, எந்து கோஷா பறயுன்னதிங்கனெ?
 கொலயானத் தலவனிரிக்கவெ, குழியானமதிக்கும் கணக்கினெ
 நின்னுள்ளிலொரு பாவமுண்டெங்கிலு, மென்னுள்ளிலிது சேருகயில்லெடோ
 பசுஷிப்பானாயி வன்ன நீயெப்போழே, ரசுஷிப்பான் ச்ரமிக் கேண்டா ஜளமதே
 ப்ராஹ்மணரோடு வல்லதும் சொல்லியால், ஸம்மானிக்குமென்னொர்த்து பறகயோ?”

பொருள் – இப்படியாகக் குருவம்சத்தைச் சேர்ந்த அர்ஜுனன் உரைத்தது கேட்ட
 அந்தணன் பின்வருமாறு பதில் உரைத்தான் – “அர்ஜுனா! பலராமன், ப்ரத்யும்நன்
 போன்றவர்களாலும் இந்தச் செயலைச் செய்ய இயலாது என்று எண்ணி நீ இவ்விதம்
 உரைத்தாய். உனக்கு எதிர்காலத்தைச் சரிவர கணிக்கும் திறன் இல்லை என்றே எனக்குத்
 தோன்றுகிறது. அனைத்து ஈச்வரர்களுக்கு ஈச்வரனாகிய க்ருஷ்ணன் கூட இந்த
 விஷயத்தில் ஏதும் கூறவில்லை என்பதை நீ கண்ட பின்னரும் இவ்விதம் சபதம்
 செய்கிறாயே! கொலை செய்ய வரும் யானையை அழித்த க்ருஷ்ணன் முன்பு இது
 போன்று உரைக்கிறாயே! இந்த யாகத்தில் பங்கேற்க வந்த நீ, என்னைக் காப்பாற்ற
 வேண்டாம். அந்தணர்களிடம் இவ்விதம் உரைத்தால், உனக்குப் பேரும் புகழும் கிடும்
 என்று எண்ணி நீ உரைத்தாய் போலும்” – என்றான்.

இத்தரம் சில வாக்குகள் கேட்டப்போ, னெத்ரயும் பாரம் கோபிச்சு பல்குனன்
 நடே தானொரு நாளுமே கேளாத, கொடுவாக்குகள் கேட்டதினுத்தரம்
 நட்ச்சொன்னு பறஞ்சூ விஜயனும், “கடுப்பம் பறயாய்க நீ பூஸூரா!
 ஜிஷ்ணு வென்னென்டெ நாம மதினுடெ, யர்த்தமெந்தென்னு சிந்திச்சு சொல்க நீ
 பொட்டனென்னு பவானுள்ளி லுண்டெங்கில், கேட்டாலும் மம விக்ரமமோரோன்னே
 மடுத்தார் சரவையி புரானுடெ, யடித்தாரிண கூப்புவான் சென்னப்போள்
 அடுத்து வன்னு வேடனாயென்னுடெ, படுத்வமறிவான் பரமேச்வரன்
 எடுத்து குலவில்லுமாயெத்தி ஞா, னடிச்சு திருமேனி மேலெய்தப்போள்

மிடுக்குண்டென்னு கண்டுடனப்போழெ, கடுக்கென்னு தெளிஞ்ஞு புராந்தகன்
 பரமாஸ்த்ரமெடுத்திங்ங தன்னதில், பரமெந்தறியாஞ்ஞு பவானய்யோ
 வீரன்மாருடெ வீர்யம் பரீக்ஷிப்பான், சாலே வெச்சொரு வில்லு குலச்சதும்
 மதுநேர்மொழி மாலய தேற்றதும், ப்ருதிவீபதி மாரெஜ் ஜயிச்சதும்
 பெருவெள்ளம் கணக்கெ பறன்னொரு, குருவம்சத்தெ யொக்கெ முடிச்சதும்
 விருதுள்ள விஜய னென்னுள்ளொரு, விளி கொண்டதும் கேட்டலையோ பவான்?
 இரிக்கட்டெ யிதொக்கெயுமின்னி மே, லொரு பாலகனுண்டாயி யெங்கிலோ
 ப்ரேதநாதனெத் தன்னெயும் வென்னு ஞா, நாயுதத்தாண காத்து தருன்னுண்டு
 இத்தமின்னு பறஞ்ஞுது செய்யாய்கி, லத்ரயல்லா மஹீஸுரா! கேட்டாலும்
 சக்தியேறுன்ன காண்டவத்தோடெ வீ, ணக்கனி தன்னில் மரிக்குன்னதுண்டு ஞான்”

பொருள் – இப்படியாக அந்தணன் உரைத்ததைக் கேட்ட அர்ஜுனனுக்கு மிகுந்த சீற்றம் உண்டானது. இது போன்ற சொற்களைத் தன்னைக் குறித்து இதுவரை யாரும் உரைக்கக் கேட்டிராத அர்ஜுனன், தனது கோபத்தை மறைத்துக் கொண்டு உரைக்கத் தொடங்கினான் – “மற்றவர்களால் இயலாது என்பதால் அர்ஜுனனுக்கும் இயலாது என்று எண்ணிப் பலவிதமாக உரைத்த அந்தணனே! அந்தணர்களின் குலத்தைக் காப்பதைக் காட்டிலும், தனது மானத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்வதே இப்போது அர்ஜுனனுக்கு முக்கியமாகப்பட்டது. எனக்கு உள்ள ஜிஷ்ணு என்ற பெயரின் அர்த்தத்தை நீ புரிந்து கொண்டு பேசுவாயாக. உனது மனதில் நான் கையாலாகாதவன் என்று தோன்றினால், எனது பராக்கரம் செயல்கள் குறித்து கேட்டறிவாயாக. காமதேவனை வென்ற சிவனை நான் துதித்தபோது, அவன் வேடனாக வந்து நின்றான்; அப்போது அவன் மீது நான் அம்பு எய்தபோது தனது திருமேனியைக் காண்பித்து சிவனாக என் முன்பு நின்றான்; அப்போது எனக்கு அந்தச் சிவன், பாசுபதாஸ்த்ரம் அளித்தான்; இது போன்ற எனது விவரங்கள் குறித்து நீ அறிவாயோ? வீரர்களின் வீரத்தைப் பரிசோதிக்கும் விதமாக நடந்த போட்டியில், வில்லை வளைத்து, திரௌபதியின் மணமாலையை நான் ஏற்றேன்; பாரதப்போரில் வெள்ளம் போன்று அணிவகுத்து நின்ற குருவம்சத்தை வென்றேன்; எனக்கு விஜயன் என்ற பெயர் உள்ளதை நீ அறிவாயோ? இதுவரை நான் கூறியதில் உனக்கு நம்பிக்கை இல்லை என்றால், உனக்குப் பிறக்கப்போகும் அடுத்த குழந்தையை நான் யமனுடன் யுத்தம் செய்தாவது அவனைத் தோற்கடித்து மீட்டுக் கொடுப்பேன். இது

எனது காண்டவத்தின் மீது ஆணை! இவ்விதம் நான் கூறியதைச் செய்யவில்லை என்றால், எனது காண்டவத்துடன் சேர்ந்து அக்னிப்ரவேசம் செய்வேன்” – என்றான்.

விச்வவீரனீவண்ணம் பறஞ்சூப்போள், விச்வஸிச்சு மஹீஸூரனெத்ரயும்
சித்ததாரழிஞ்சூர்வாதங்களும், பத்து நூறு ஸஹஸ்ரம் செய்தீடினான்
“துக்கம் கொண்டு பறஞ்சூடுனென்னுடெ, வாக்கிதொன்னும் மனஸ்ஸில் வெச்சீடொல்லா
பத்னி தன்னுடெ கர்பம் திகயும்போள், பார்த்த நின்னெயும் கொண்டு போகுனுண்டு”
என்னெல்லாம் பறஞ்சூம்போடு போயினா, னானந்தத்தோடெ பூஸூரனன்னேரம்

பொருள் - வீரத்தில் சிறந்த அர்ஜுனன் இவ்விதம் கூறியதை நம்பி ஏற்றுக்கொண்ட அந்தணன், அர்ஜுனனைப் பலமுறை ஆசிர்வதித்தான். பின்னர் அவனிடம், “இதுவரை நான் துக்கம் காரணமாக உன்னிடம் கூறிய பலவற்றையும் நீ மனதில் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டாம். எனது பத்தினி அடுத்த கர்ப்பம் தரிக்கும்போது உன்னை நான் எனது வீட்டிற்கு அழைத்துச் செல்வேன்”, என்று அன்புடன் கூறிவிட்டு ஆனந்தத்துடன் வீடு சென்றான்.

இரண்டாம் பாதம் – தசமபுத்ராந்தர்தானம் (சரகூட நிர்மிதி)

கர்ணவாரி தநஞ்சயனிங்கினெ, நிர்ணயிச்சு பறஞ்சூரநந்தரம்
ப்ருத்விதேவனுமங்ஙு சென்னப்போழே, பத்னி தன்னெயு மாச்வதிப்பிக்குன்னு
பெற்றுவிண நிலத்து தன்னெ கிட, ன்னற்றம் கூடாதெ கேணு முறையிட்டும்
கற்றவார்குழல் சுட்டி முகத்தொக்கெ, பற்றுமாறு சளியிலுருண்டிட்டும்
“உலகொன்னிலு மென்னோளம் பாபியாய், குலஸ்தீகளிலாருமில்லீச்வரா”

பொருள் – கர்ணனுடைய விரோதியான அர்ஜுனன் உறுதியாக அந்தணனுக்கு உரைத்த பின்னர், அந்தணன் தன்னுடைய வீட்டிற்குச் சென்று தனது மனைவியைச் சமாதானம் செய்யும் எண்ணத்துடன் சென்றான். அப்போது அவனுடைய மனைவி பிரசவம் நிகழ்ந்த அந்த இடத்தில் தனது தலைமுடியை விரித்தபடியும், அழுதபடியும் அங்கு கிடந்தாள். அப்போது அவள் தனது கணவனிடம், “இந்த உலகத்தில் என்னைப் போன்று பாவம்

செய்த நல்ல குலத்தைச் சேர்ந்த பெண்கள் வேறு யாரும் இருக்கமாட்டார்கள்”, என்று புலம்பினாள்.

என்னீவண்ணம் பறஞ்ஞு பலவழி, கண்ணுமூடித் தளர்ன்னு கிடக்கயும்
மத்யே மத்யே யெழுன்னீட்டிரிக்கயும், ஒச்சயில்லாஞ்ஞு மாறத்து தாடிச்சம்
கத்திகாளுன்ன காட்டுத்தீயில் சென்னு, பத்தப்பெட்டொரு மான்பைதலெப் போலெ
வாட்டம் சேருன்ன நேரத்து சென்னிட்ட,ங்கிஷ்டமா வண்ணம் சொன்னான் மஹீஸூரன்
“தப்தலோஹ நரகத்திலெப்போலெ, புத்ரதுக்கத்தில் வெந்து மறுகேண்டா
இன்னியுண்டாகு மர்பகனேதுமே, தண்டமுண்டாக யில்லென்னறிஞ்ஞாலும்
சீர்த்த வில்லாளிமார் முடிரத்னமாம், பார்த்தனீவண்ணம் கய்யேற்று வல்லபே!
கர்ணவைரி பறஞ்ஞு வசனத்தி, னன்யதாத்வம் வரிகயில்லேதுமே”
என்னது கேட்டு சொன்னாள் பதிவ்ரத, கண்ணுநீரும் துடச்சதி தீனயாய்
“கர்ணவைரி பறஞ்ஞுவாறெங்கினே? கண்ணனோடு நிரூபிச்சிட்டல்லயோ?”

பொருள் – இப்படியாக அந்தணனின் மனைவி பலவிதமாகப் புலம்பி, தனது கண்களை மூடிக்கிடந்தாள். நடுநடுவே எழுந்து தனது மார்பில் அடித்துக் கொண்டு அழுதாள். காட்டுத்தீயில் அகப்பட்ட மான்குட்டி போன்று தளர்ந்து காணப்பட்டாள். அப்போது அந்தணன் அவளைச் சமாதானப்படுத்தும் விதமாக உரைக்கத் தொடங்கினான் – “தப்தகுண்டம் என்ற நரகம் சென்றது போன்று புத்திரசோகம் காரணமாக நீ இப்படித் துடிக்கவேண்டாம். அடுத்து ஒரு குழந்தை பிறக்கும்போது எந்தவிதமான துன்பமும் அதற்கு நேராது. இனி இது போன்று ஏதேனும் துயரம் ஏற்பட்டால் அதனை வில்வீரனான அர்ஜுனன் பார்த்துக்கொள்வான். கர்ணனின் விரோதியான அர்ஜுனனின் கூற்றுக்கு மாறாக ஏதும் உண்டாகாது” - என்றான். இதனைக் கேட்ட அவனது பத்தினி தன்னுடைய கண்களில் இருந்த கண்ணீரைத் துடைத்தவளாய், “இது போன்று அர்ஜுனன் மட்டுமே கூறினான் அல்லவோ? க்ருஷ்ணன் ஏதும் உரைக்கவில்லையோ!”, என்றாள்.

“தீசுஷா சாலயகம் புக்கிரிக்குன்னு, சாசுஷியாம் முகில்வர்ணனது நேரம்”
“நாதனாம் பலபத்ரரிது கேட்டிட், டேது மொன்னருளீலயோ பர்த்தாவே?”
“மற்றோரோன்னே ச்ரமிச்ச நடக்கயால், முற்றுமொன் னருளீலென்னதே வேண்டு”
“ப்ரத்யும்நாதிகளென்னி வராரானும், பல்குனன்னு ஸஹாயமாய் நின்னிதோ”

“ப்ரத்யும்நாதிக ளென்னிவாரெயு, முத்வேகத்தோடு கண்டதுமில்ல ஞான்”
 “பர்த்தாவிங்கோட்டுபோருன்ன நேரத்து, யாத்ர சொல்லியோ போன்னு ஹரியோடு”
 “அர்ஜுனன்டே வசனத்தெக் கேள்க்கயா, லாச்வஸிச்சிங்கு போன்னதேயுள்ளு ஞான்”
 “என்னதீவண்ணமெங்கில் தநஞ்ஜயன், சொன்ன வாக்குகள் பலிப்பான் பணியத்ரெ
 ஆழிவர்ணன் திருமனங்காம்பிங்கள், வைஷம்யம் செறுதுண்டென்னு நிர்ணயம்
 பக்தவத்ஸலனல்லாய்கி லென்னுமே, இத்தொழில்க்கு ச்ரமிக்குமோ பர்த்தாவே”
 அது கேட்டு பறஞ்ஞு மஹீஸூரன், “அது சிந்திச்சு கேதியாய் கேதுமே
 பரமார்த்தம் நீருபிக்கில் க்ருஷ்ணனும், ஜிஷ்ணுவுமொரு பேதமில்லேதுமே
 என்னோடிப்போள் நீ சொன்ன வசனங்கள், முன்னம் தங்களில் தன்னெ பறஞ்சப்போள்
 குருவீரன் பரிபவிச்சென்னோட, ங்ஙொரு வாக்கு பறஞ்ஞுது கேள்க்க நீ
 அந்தகாந்தகன் த்ரிக்கழலாண ஞான், அந்தகனெயும் வென்னு குமாரனே
 ரக்ஷிச்சீடுவனல்லாய்கி லப்போழே, தீக்குழி தன்னில் வீணு மரிப்பன் ஞான்
 என்னீவண்ணம் விசேஷிச்சு பின்னெயும், பின்னெயும் உர செய்தான் வசனங்கள்
 இஜ்ஜனம் மஹாபாபிகளெங்கிலும், அர்ஜுனன் அது சாதிக்கும் நிர்ணயம்”

பொருள் – அந்தணனுக்கும் அவனுடைய மனைவிக்கும் இடையே கீழே உள்ளது போன்று ஸம்பாஷணை நடந்தது:

- அந்தணன் - அர்ஜுனன் கூறியபோது அங்கு யாகசலையில் அனைத்திற்கும் சாக்ஷியான மேகவர்ணனாகிய க்ருஷ்ணன் இருந்தான்.
- மனைவி – இதனைக் கேட்ட பலராமன் அங்கு ஏதும் உரைக்கவில்லையோ?
- அந்தணன் - அங்கு யாகம் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்ததால், அர்ஜுனன் உரைத்தது கேட்டு யாரும் பதில் கூறவில்லை.
- மனைவி - ப்ரத்யும்நன் உள்ளிட்டோரும் அர்ஜுனனுக்கு ஆதரவாக நின்றார்களோ?
- அந்தணன் - அவர்கள் அது போன்று வேகத்துடன் இருந்தார்களோ என்று நான் அறியவில்லை.
- மனைவி - நீங்கள் அங்கிருந்து புறப்படும்போது “போய் வருகிறேன்” என்று ஸ்ரீஹரியிடம் உரைத்து வந்தீர்களா?

- அந்தணன் - நான் அர்ஜுனனின் சொற்களைக் கேட்டு சமாதானம் அடைந்து உடனே திரும்பினேன்.
- மனைவி - அப்படி என்றால் அர்ஜுனனின் வாக்குகள் பலிப்பதற்கான வாய்ப்பு ஏதும் இல்லை. க்ருஷ்ணனின் திருவுள்ளத்தில், நீங்கள் அவனிடம் ஏதும் கூறாமல் வந்ததால் சிறு குறை உண்டு என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. பக்தவத்ஸலனான க்ருஷ்ணன் இருப்பதால் நமது குழந்தையைக் காப்பாற்ற அவன் முயல்வான் அல்லவோ?
- அந்தணன் - இது போன்று நீ உரைத்தது கேட்டு எனக்குத் துக்கம் ஏற்படுகிறது. காரணம் க்ருஷ்ணனும் அர்ஜுனனும் சஷத்ரிய தர்மத்தில் எந்தவிதமான பேதமும் இல்லாதவர்கள் ஆவர். நீ இப்போது என்னிடம் கூறிய சொற்களை ஆராய்ந்து பார்க்கவேண்டும். நானும் அர்ஜுனனும் அங்கு பேசியபோது, அர்ஜுனன் எனக்கு நம்பிக்கை ஏற்படுத்தும்வகையில் உரைத்ததை நீ கேட்கவில்லை. அவன் கூறியது என்னவென்றால் - “யமனுக்கு அந்தர்யாமியாக உள்ள க்ருஷ்ணனின் திருவடியாகிய நான், யமனை வென்று உனது புத்திரனை மீட்டுத் தருவேன். இந்தச் சபதத்தை நான் காப்பாற்றவில்லை என்றால், தீயில் விழுந்து எனது உயிரை விடுவேன்”. இப்படியாக உரைத்த பின்னர், மேலும் பலவற்றை உரைத்தான். நாம் மகாபாவிகளாக உள்ளபோதிலும், அர்ஜுனன் இதனை நமக்காகச் செய்வான்.

கேதிக் கேண்ட நாமென்னங்கிருவரும், மோதமுள் கொண்டிருக்குன்ன காலத்து விப்ரபத்னிக்கு கர்ப்பவுமுண்டாயி, விப்ரனேட்டம் ப்ரஸாதவுமுள்காம்பில் ஸத்யமாய் வருமென்னங்குறச்சுடன், நித்யமோரோரோ ரஷு துடங்கினான் விக்னராஜன் நினக்கிதா கூப்புன்னேன், விக்னம் கூடாதெ ரஷிக்க கர்ப்பத்தெ ஆதித்யபகவான்டெ ப்ரஸாதத்தா, லாயுஸ்ஸுண்டாய் வரேணம் கிடாவினு பத்ரகாளி ஜகந்நாயிகே தொழாம், சித்ரம் கூடாதெ ரஷிக்க கர்ப்பத்தெ ஈச்வரன்மார்க்கிவ்வண்ண மோரோதரம், நேர்ச்சுகள் பல ஜாதி கழிக்கயும் புத்ரனெப் பரிலாளிக்கும் காலத்தெ, ஸௌக்யமோரோ மனோரதம் சிந்திச்சும் மத்யே யோரோரபாயம் நிரூபிச்சி, டாத்த கேதம் நெடுதாயி வீர்ப்பிட்டும் பக்தனாய விஜயன்டெ வாக்கினெ, க்ருஷ்ணனுண்டோ பழுதிலாக்கீடுன்னு என்னெல்லாமுறப்பிக்கு மொருநேரம், எந்தறியாமென்னப்போழெ கேதிக்கும்

நல்லதோரோன்னே செய்திட்டுமிங்கினே, மெல்லெ மெல்லெ திகழ்ஞ்சுது கர்ப்பவும்
புருத்திதேவனுமங்கு சென்னப்போழே, பார்த்தனோடறியிச்சிது வாஸ்தவம்

பொருள் – அர்ஜுனன் இப்படியாக உரைத்தான் என்று அந்தணன் கூறியதைக் கேட்டு அவனுடைய மனைவி சமாதானம் அடைந்தான். அப்போது அவளுக்கு மீண்டும் கர்ப்பம் ஏற்பட்டது. இதனைக் கண்ட அந்தணன் மனம் மகிழ்ந்தான். அர்ஜுனன் இந்தக் குழந்தையைக் காப்பாற்ற நிச்சயமாக வருவான் என்று எண்ணியபடி பாதுகாக்கத் தொடங்கினான். ஆனாலும் அவனுக்கு அர்ஜுனன் மீதும், அவன் செய்த சபதம் மீதும் நம்பிக்கை குறைவாக இருந்த காரணத்தினால், அவன் மற்ற தெய்வங்களை அழைக்கத் தொடங்கினான் (அதாவது மற்ற தெய்வங்களிடமும் சரணம் புகுந்தான் என்று கருத்து). சூரியனை அழைத்து, “குழந்தைக்கு ஆயுள் கொடு” என்றான்; பத்ரகாளியை அழைத்து, “குழந்தையைக் காப்பாற்று” என்றான். இப்படியாக பலவிதமான தெய்வங்களுக்குப் பலவிதமான நேர்த்திக்கடன்கள் செய்தான். அப்போது தனக்குப் பிறக்கப்போகும் புத்திரன் குறித்தும், அவனை எவ்விதம் வளர்க்கப்போகிறோம் என்றும் சிந்தித்தபடி இருந்தான். தனது குழந்தையைக் காக்க ஒவ்வொரு உபாயம் குறித்து சிந்தித்த பின்னரும் பெருமூச்சுவிட்டபடி இருந்தான். மேலும் தனது பக்தனான அர்ஜுனனின் வாக்கைக் கருஷணன் பொய்யாக்க விடமாட்டான் என்றும் எண்ணினான். இப்படியாகப் பலவற்றையும் சிந்தித்தபடியும், பெருமூச்சு விட்டபடியும் இருந்தான். தானம் போன்ற ஸத்கர்மங்கள் பலவற்றையும் அவன் செய்தபடி இருந்தபோது அவனுடைய மனைவிக்குக் கர்ப்பம் மெதுவாக உண்டானது. அந்தணன் இதனை அர்ஜுனனிடம் சென்று உரைத்தான்.

சண்டபானு வுதயமெழும்போலே, பாண்டுநந்தனன் தேரில் கரேறினான்
புவனைக தனுர்த்தரனுமாயி, புவனத்திலகம்புக்கு விப்ரனும்
தோழிமார் பலர் (கூடி) நிரூபிச்சு, ஸூதிகா க்ருஹம் புக்கிது பத்னியும்
மந்தமந்தம் மெய்நொந்து விளிக்குன்ன, தஞ்ஜஸா கூடக்கூடவெ கேள்க்காயி
ஜாதஸம்ப்ரம மங்கு சென்னப்போழே, பாதசுத்தி வருத்தி தநஞ்ஜயன்
காண்டவ தஹனத்தில் லபிச்சொரு, காண்டவம் வில்லுமாசுகுலயேற்றி
பாவக பகவான் கொடுத்தீடினோ, ராவனாழியேயும் முறுக்கீடினான்
ஸ்வர்ண்ண புங்கங்களாம் சில பாணங்க, ளர்ண்ணோஜாக்ஷனெ த்யாநிச்செடுத்துடன்

பாணமெய்து வலம் வெச்சு பூமியில், தாணு கூப்பித்தொழுது விசேஷிச்சும்
 பாணம் மூன்னுமெடுத்து தொடுத்தெய்து, த்ரோணாச்சார்யனேயும் கருதீடினான்
 குருவம்ச சிகாமணியேட்டவும், பரமேசனெ வந்திச்சு பின்னெயும்
 சரகூடம் சமப்பதினாய்க் கொண்டு, பரமாஸ்த்ரமெடுத்தபி மந்தரிச்சு
 ஈட்டில்லத்தில் புரமே தெருதெரெ, சுற்றுமெய்த ஸங்க்யம் சரங்களால்
 காணிநேரம் கொண்டத்புதமாயொரு, பாணகூடம் சமச்சானது நேரம்
 பொய்யெட்டிடி னொரஸ்த்ர முறப்பிச்சு, கய்யில் நல்லொரு பாணவுமாயுடன்
 மந்திரத்தில் புறத்தொரு பாகத்து, ஸிந்துரேந்த்ரனெப்போலே நின்னீடினான்

பொருள் – உக்கிரமான சூரியன் போன்று அர்ஜுனன் தேரில் ஏறினான். இதனைப் போன்று வேரொன்று இல்லாத காண்டவத்தை உடைய அர்ஜுனனும் அந்தணனும், அந்த அந்தணனின் வீட்டிற்குச் சென்றார்கள். “இப்போது குழந்தை பிறக்கப் போகிறது” என்று அந்தணனுடைய பத்னியின் தோழிகள் பலரும் உரைத்து, அவளைப் பிள்ளைப்பேறு உண்டாகும் அறைக்குக் கொண்டு சென்றனர். அப்போது அவளது பிரசவ வேதனையின் காரணமாக, அவளது குரல் மேலேமேலே எழும்பியது. அப்போது பிரசவம் நன்றாக நடக்கவேண்டும் என்று கலக்கம் கொண்டபடி அர்ஜுனன் தனது கால்களைக் கழுவிக்கொண்டு வீட்டில் புகுந்தான். காண்டவனம் எரித்தபோது கிடைத்ததான காண்டவத்தில் பாணத்தைத் தொடுத்து தயாராக நின்றான். வருணபகவான் அளித்த அம்பறாத்துணியை பிடித்தபடி நின்றான். நுனியில் தங்கமுலாம் பூசப்பட்ட சில பாணங்களை பகவான் க்ருஷ்ணனை மனதில் எண்ணியபடி எடுத்தான். பின்னர் ஒரு பாணத்தைப் பூமியில் எய்து, அதனை வணங்கி நின்றான். பின்னர் துரோணரை மனதில் எண்ணியபடி மூன்று அம்புகளை எய்தான். பின்னர் குருவம்சத்தில் உத்தமனாகிய அர்ஜுனன் பரமேச்வரனைத் துதித்தான். அந்தணனுடைய குடிசைக்குள் யமனின் தூதர்கள் புகாவண்ணம் அம்புகளால் அதனைச் சுற்றி தடுப்பு அமைக்கத் தொடங்கினான். அப்போது ப்ரஹ்மாஸ்த்ரத்தை எடுத்து, மந்திரம் கூறிக்கூறி ஒவ்வொரு அம்பாலும் அந்த வீட்டைச் சுற்றி நொடிப் பொழுதில் அம்புகளால் தடுப்பு அமைத்தான். தனது கையில் ஓர் அம்பு வைத்தவனாக அங்கு தயாராக நின்றான்.

ஈட்டில்லத்திங்கல் சென்னு மஹீஸூரன், “பெட்டில்லல்லீ குடும்பினீ நம்முடெ? தழக்கமுள்ள நாரிமாரெ நிங்க, ளாழிவர்ண்ணெ த்யானிச்சு கொள்ளுவின் பந்துக்கள் பறஞ்ஞீடுவின் ஞானிப்போ, ளெந்து ஸத்க்ரிய செய்யேண்டு வென்னது ஸந்தாபம் கொண்டும் சிந்த கொண்டும் நமுக, கெந்தென்னேதும் திரியுன்னிலுல்க்காம்பில் ஒத்தவண்ணம் பிறன்னீடிலப்பொழே, ஆர்க்கேணம் நிங்கள் ப்ருத்ய ஜனங்களே! பாண்டு தன்னெயு மிந்த்ரனேயும் த்ரோணா, சார்யனேயும் மனக்காம்பில் த்யானிச்சு காணிநேர மிளகாதே கண்டு நீ, காணக்காணெக் கருதி நில் அர்ஜுனா!

பொருள் – அப்போது அந்தணன் வீட்டிற்குள் சென்று, “நமது பத்தினிக்கு இன்னமும் ப்ரசவம் உண்டாகவில்லையோ? இந்த விஷயத்தில் அனுபவம் உள்ள நீங்கள் கார்கால மேகம் போன்ற வர்ணம் கொண்ட க்ருஷ்ணனை த்யானித்துக்கொள்ளுங்கள். இங்குள்ள உறவினர்களிடம் நான் எந்தவிதமான கர்மங்கள் செய்யவேண்டும் என்று கேட்டு அறிவீர்களாக. சந்தேகம் மற்றும் சிந்தனையும் ஆகியவை காரணமாக என்னால் தெளிவாக ஏதும் சிந்திக்க இயலவில்லை. குழந்தை பிறந்தவுடன் நீங்கள் மங்கள ஒலி எழுப்புவீர்களாக! பாண்டு, இந்த்ரன், த்ரோணர் ஆகியோரை மனதில் த்யானித்தபடி இருப்பீர்களாக. ஒரு நொடி கூட சோர்ந்து போகாமலும் கண் இமைக்காலும் நீ காப்பாயாக (அர்ஜுனா)”, என்றான்.

ப்ராச்சனிகன்மாரே நிங்கள் நிரூபிப்பின், ப்ராணனோடெ பிறக்குமோ பாலகன்? ஈச்வரா இனி வைகருதேதுமே”, ஒச்ச பாரம் தளர்ன்னிதா கேள்க்குன்னு உம்மறத்தோளம் செல்லும் தெருதெரெ, செம்மே வாங்கியிருன்னு விசாரிச்சு விப்ரன்மார் பலர்கூடி யொருமிச்சு, க்ருஷ்ண க்ருஷ்ணாயிதென்னு ஜபிக்கயும் பார்க்கும்தோறும் மனஸ்ஸிங்கலுத்த்யோகம், பல்குனன்னு குறஞ்ஞு வரிகயும் கருத்தொக்கெப் பிழச்சு வரிகயும், விருத்தமாயபச்ருதி கேள்க்கயும் என்னே கஷ்டமதென்னொருழல்ச்சயால், பெண்ணுங்கலொக்கெ தங்களில் நோக்கியும் எந்துவானி தென்னொர்த்து மஹீஸூரன், அந்தஸ்தாபம் முழுத்து பறகயும் ஞுங்களக்காவதில்லெ ன்னொழிச்சாரொக்கெ, கண்ணுநீருமொலிப்பிச்சு தோழிமார் அதுநேரமகத்தின்னு கேள்ப்பாறா, யதி தீன ப்ரலாபவு மிங்கினே

பொருள் – “கணித சாஸ்திரங்களில் வல்லவராகிய நீங்கள், இந்தக் குழந்தை உயிருடன் பிறக்குமோ என்று கூறுவீர்களாக. ஸர்வேச்வரா! இந்தக் குழந்தை பிறக்க இன்னும் காலதாமதம் ஆகுமோ?”, என்று விப்ரன் உரைத்தான். அப்போது அவனுடைய மனைவியின் குரல் மெதுவாக ஒலித்தது. விப்ரன் திண்ணைக்கும் வீட்டிற்குள்ளும் நடந்தபடி இருந்தான். பின்னர் அப்படியே பின்னே நடந்தான். அப்போது மற்ற அந்தணர்களுடன் சேர்ந்து “க்ருஷ்ணா, க்ருஷ்ணா” என்று ஜபித்தபடி நின்றான். அங்கு இருந்த அர்ஜுனனின் மனதில் நேரம் செல்லச் செல்ல உத்வேகம் குறைந்தபடி இருந்தது. அர்ஜுனனின் விச்வாஸம் குறைந்தபடியும், அசுப சப்தங்களைக் கேட்டபடியும் நிலை உண்டானது. அங்கே இருந்த பெண்கள் ஒவ்வொருவரும் செய்வது அறியாமல் ஒருவரை ஒருவர் நோக்கியபடி இருந்தனர். என்ன நடக்குமோ என்று விப்ரனின் துக்கம் அதிகமாகிக் கொண்டிருந்தது. அந்தப் பெண்கள், “எங்களால் இனிச் செய்வதற்கு ஒன்றுமில்லை”, என்று கண்ணீர் பெருக உரைத்து நின்றனர். அப்போது விப்ரன் தனக்குத் தானே பேசிக் கொள்ளத் தொடங்கினான்.

“முன்னமொன்னுமே கண்டிலிவண்ணம் ஞா, னென்னே வஞ்சிச்சு போயோ நீ பாலகா பாண்டு நந்தனென்து போயானய்யோ, நின்னெயும் கூடி வஞ்சிச்சிதீச்வரன் மோஹம் கொண்டு ஞான் நோக்கியிரிக்கவே, தேஹத்தோடெ மறஞ்ஞிதா போகுன்னு”

பொருள் – அந்த அந்தணன் தனது மனதில், “இதுவரை நான் இது போன்று கண்டதில்லை. என்னைக் காணாமலேயே நீ மறைந்து விடுவாயோ பாலகனே! அர்ஜுனன் எங்கே போனானோ? அர்ஜுனனையும் இவ்விதமாக ஈச்வரன் வஞ்சிப்பானோ? மயக்கத்துடன் நான் நின்று கொண்டிருக்கும்போதே, உனது சரீரத்துடன் நீ காணாமல் போவாயோ?”, என்று பலவாறு தனது குழந்தையை எண்ணிப் புலம்பினான்.

ஆவதில்லா மரிச்சுபோவானென்ன, ங்கீவண்ணம் நடுங்கீ புவனத்தோடே கம்பு தட்டு மிளமுளபோலே, யஞ்செட்டு கொட்டிக் கரஞ்ஞிது விப்ரனும் ஸந்தாபம் கொண்டு மூர்ச்சிதனாயொரு, ப்ராந்தனப்போலே தீர்ன்னுடனப்பொழே கனல்க்கட்டயோடொத்த மிழி ரண்டும், கனக்கெ மிழிச்சீர்ஷ்யா பொறாய்கயால் விறச்சீடுன்ன மூர்த்தாவோடும் கூடி, வியர்த்தோடி யணஞ்ஞு விஜயங்க

லய்யோ பாபமினிக்கென்னு சொல்லிய, கரம் ரண்டுமுயர்த்திப் பிடிச்சுடன் அக்னிபோலே ஜ்வலிச்சொரு காந்திபூ, ண்டக்னிஹோத்ரி பறஞ்ஞு துடங்கினான்.

பொருள் - தனது குழந்தை சரிரத்துடன் காணாமல் போனான் என்று அந்தணன் உரைத்தது கேட்டு அங்குள்ள அனைவரும் அதிர்ந்து நின்றனர். மூங்கில்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று மோதிக் கொள்ளும்போது ஏற்படும் ஓசை போன்று விப்ரன் புலம்பினான். மிகுந்த துக்கம் காரணமாக விப்ரன் ஒரு பைத்தியம் பிடித்தவன் போன்று மாறி நின்றான். அப்போது அவன் கண்கள் இரண்டும் கொள்ளிக்கட்டைகள் போன்று சிவந்து காணப்பட்டன; அவன் போபத்துடனும் துக்கத்துடனும் தனது கண்களை அகலமாகத் திறந்து நோக்கினான். விரைத்துப் போன உச்சந்தலை கொண்டவனாகவும், வியர்த்துக் கொட்டியபடி உள்ளவனாகவும் இருந்த விப்ரன், அர்ஜுனன் இருந்த இடம் தேடி ஓடினான். “ஐயோ பாவம்” என்று கூறியபடி தனது எதிரில் நிற்கும் அர்ஜுனனை எரிப்பது போன்று நோக்கி, கோபத்துடன் விப்ரன் கூறத் தொடங்கினான்.

“தீயில்ச் செல்லு நின் காண்டவவும் நீய்யும், துர்யசஸ்ஸின்னு பாத்ரமா யர்ஜுனா!
ஆனபோல மதிச்சு பறஞ்ஞு நின், ஆண கெட்டது நேரென்னு கல்பிச்சு
மானிச்சிங்கு ஸந்தோஷிச்சிருன்னொரு, ஞானெத்ர நல்ல போஷனாகுன்னதும்
திருமும்பில் ஞெளிஞ்ஞு நின்னெந்தெல்லாம், ஜளப்ரபாவம் காட்டி நீயாகயால்
ஜளதயொழிஞ்ஞேதும் நினக்கொரு, பலம் மேலில் வராயென்னு நிர்ணயம்

பொருள் - அந்தணன் அர்ஜுனனிடம் - நீயும் உனது காண்டபமும் நெருப்பில் சென்று விழுவீர்களாக. நற்பெயரை இழந்து தகாத பெயரைச் சம்பாதித்துக் கொண்ட அர்ஜுனா! யானை போன்று அஹங்காரத்துடன் நீ முன்பு கூறியதை நான் உண்மை என்று நம்பினேன். அதனைக் கேட்டு மனம் மகிழ்ந்து நான் எத்தனை மூடனாகிவிட்டேன்! க்ருஷ்ணன் முன்பாக நீ எல்லாம் அறிந்தவன் போன்றும், மிகவும் மூர்க்கத்தனத்துடனும் ஏதேதோ உரைத்தாய். ஆனால் இப்போது அவமானத்தைத் தவிர வேறு ஏதும் உனக்குப் பலனாகக் கிட்டவில்லை.

குரச்சீடுன்ன பட்டியொரு நாளும், கடிச்சீடுக யில்லென்னறிக நீ
காட்டாள வேஷம் பூண்ட ஹரனோடு, காட்டியொரு பராக்ரமவும் பின்னெ
பெருவெள்ளம் கணக்கே பரன்னொரு, குருவம்சத்தெ யொக்கெ முடிச்சதும்
விருதுள்ள விஜயனென்னுள்ளொரு, செளர்யமெந்து போலின்னு காணாத்ததும்
வம்பனாய நீயிப்பொழுதெந்தினு, சும்பதப்பிப்பரக்கெ நோக்கீடுன்னு
அயம்பது போஷன்மார்களில் மும்பனாம், வம்பனென்னுள்ளவ னென்னறிக நீ
துஷ்ட நிக்ரஹம் செய்வதினாய் வன்னு, ப்ருத்வி தன்னில் பிறன்ன பகவான்டெ
வீர்யங்களெல்லாம் வீரனாமென்னுடெ, வீர்யமென்னு நினய்க்கொல்ல போஷா நீ

பொருள் – “குலைக்கும் நாய் எப்போதும் கடிக்காது” என்பதற்கு ஏற்ப நீ உள்ளாய். வேடன்
வேஷம் பூண்டு நீ சிவனோடு காண்பித்த பராக்ரமம், வெள்ளம் போன்ற குருவம்சத்தை
முடித்த வீரம் ஆகிய செயல்கள் புரிந்த விஜயன் என்ற பெயர் கொண்ட உனது வீரம்
இப்போது காணாமல் போனதே! தீரனாக முன்பு காணப்பட்ட நீ, இப்போது செய்வது
அறியாமல் நிற்கிறாயே! தன்னைத்தானே புகழ்ந்து கொள்பவர்களில் நீயே முதலில்
நிற்பவன் ஆகிறாய். இந்தப் பூமியில் உள்ள தீயவர்களை அழிக்கும்விதமாக இந்தப்
பூமியில் அவதரித்த க்ருஷ்ணனின் வீர்யம் முழுவதும் உன்னுடைய வீர்யத்தால்
விளங்குகிறது என்று முழங்குபவன் போன்று ஆனாய்.

உத்தரம் சுமந்நீடுன்ன கௌளியால், ஸாத்யமென்தது பாவிக்க யென்னியே
மூர்கனாம் நின்டெ டம்புகளவானாய், தேர்த்தடத்தீன்னருள் செய்த வாக்குகள்
கும்பத்தின்டெ புறமெ பகர்ன்னிடு, மம்பஸ்ஸுபோலே தீர்ன்னு நினக்கதும்
இப்போரின்னு நிமித்தமாத்ரம் பவ, ஸவ்யஸாசினென்னல்லோ அருள்செய்து
பீலிக்கார்க்கூந்தல் கெட்டி விரவோடெ, சாலவே நல்ல சம்மட்டி கைக்கொண்டு
மறகளுக்கு பொருளாய மூர்த்தி தேர், த்தடம் தன்னி ளிருன்னீல யெங்கிலோ
இப்ப்ரதிஜ்ஞ கணக்கு தன்னெ தவ, யுத்தபூமியிலொக்கெ பலிச்சதும்
க்ருஷ்ணனோடு சென்னேகிப் பறவானும், சேர்ச்சயில்லாதெ தீர்ன்னு நின் வாக்கினால்”

பொருள் – கூரையின் விட்டத்தில் நிற்கும் பல்லியானது, தான் அந்தக் கட்டிடத்தைத்
தாங்கி நிற்பதாக எண்ணுவது போன்று, குருசேஷத்ர போரில் க்ருஷ்ணனால் ஏற்பட்ட
வெற்றியை உன்னால் ஏற்பட்டது என்று எண்ணுபவன் ஆனாயே! ஏதும் ஆலோசிக்காமல்

அஹங்காரத்துடன் பேசும் உனது அஹங்காரத்தை நீக்கவே தேரில் நின்று கீதை உபதேசிக்கப்பட்டது; ஆனால் அந்த உபதேசம் குடத்தின் வெளியே ஊற்றப்பட்ட திரவம் போன்று வீணாகப் போனது. உன்னை அந்தப் போரில் நிமித்தமாத்திரமாகவே பகவான் கொண்டான். மயில் இறகைத் தலையில் சூடியவனும், சாட்டையைக் கையில் கொண்டவனும், வேதங்களின் பொருளாக உள்ளவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணன் யுத்தபூமியில் இல்லை என்றால் - இப்போது உன்னுடைய சபதத்திற்கு என்ன ஆனதோ, அதே நிலைமையே யுத்தபூமியிலும் உனக்கு ஏற்பட்டிருக்கும். நீ அளித்த வாக்குறுதி காரணமாக நான் க்ருஷ்ணனுடன் அன்று அரசவையில் ஏதும் உரைக்காமல் வந்துவிட்டேன் - என்று உரைத்தான்.

“உத்தமபுருஷா நின்னெ கூப்புன்னேன், செட்டு காருண்யமெங்கள் புலம்புவான் சித்தே தோன்னாத்ததின்னொரு காரணம், புத்தி கொண்டு விசாரிச்சறிஞ்ஞு ஞான் பதினாறு ஸஹஸ்ரம் மடவாரில், பதிப்பத்து ஸுதன்மாரெ லாலிச்சா ஸுகம் உண்டல்லோ நின்மனக்காம்பிங்க, லது கொண்டிது குற்றமல்லேதுமே தான் நேடா பொன்னின் மாற்றறியுனீலா, நூனம் நன்னாய்த் தெளிஞ்ஞு மனஸ்ஸிங்கள்”

பொருள் - பின்னர் அந்தணன் க்ருஷ்ணனைக் குறித்து உரைக்கத் தொடங்கினான் - உத்தமனே! க்ருஷ்ணா! நான் உன்னை வணங்குகிறேன். என் மீது சிறிதாவது உனக்குக் காருண்யம் ஏற்படவேண்டும். எனது துக்கம் குறித்து நீ ஏதும் அறியாமல் போனதற்குக் காரணம் என்னவென்று எனது மனதில் நான் எண்ணியுள்ளேன்; அது என்னவென்றால் - பதினாறாயிரம் பத்தினிகள் மூலம் பல குழந்தைகள் பெற்ற நீ (ஒவ்வொரு பத்தினிக்கும் பத்துக் குழந்தைகள் உண்டு), அந்தக் குழந்தைகளைத் தாலாட்டியபடி உள்ள சுகத்தில் மற்ற ஏதும் உனது கவனத்தில் வந்திருக்க வாய்ப்பில்லை; அதில் உனது குற்றம் ஏதும் இல்லை. ஒருவர் தேடாத செல்வத்தைக் குறித்து, அவர்க்கு அறிய வாய்ப்பில்லை; அது போன்று, தான் அனுபவிக்காத துன்பங்கள் யாரும் அறிந்து கொள்ள வாய்ப்பில்லை. இதனை நான் நன்றாகப் புரிந்து கொண்டேன் - என்றான்.

பழுதே தன்னெ நின்னோடெதிர்த்து ஞான், தோஷமேதும் நினக்கில்லா பல்குனா!
 பலவானாய நின்னெ பராக்ரமம், பலியாஞ்ஞது மென்னுடெ கர்ம்மமெ
 ன்னலறித் தரணீதலம் தன்னில் வீ, னுரு ஞன்னது கண்டு தநஞ்ஜயன்
 ஒருநாளுமே தானறியாதொரு, பருஷோக்திகளீவண்ணம் கேட்டிடும்
 நிஜவாஞ்சித பங்கம் நினச்சிடும், அச்யுதன் தன்னெ வஞ்சிச்சதோர்த்திடும்
 அளவில்லாதெ கோபிச்சு தன்னுடெ, கொலவில்லு மெடுத்துட னப்பொழெ
 செறு ஞானொலி கொண்டு ஜகத்த்ரயம், குலுங்கும் பரிசத்புத விக்ரமன்
 அந்தணனோடுத்தரம் சொல்லுவான், அந்தரமென்யே ஸாதிச்சிடாமென்ன
 நந்தகபுரி நோக்கி நடகொண்டா, நந்தரமார்க்ககத்தூடெ தநஞ்ஜயன்

பொருள் – பின்னர் அவன் மீண்டும் அர்ஜுனனிடம், “அர்ஜுனா! உன்னுடன் நான் வெறுமனே எதிர்த்து நின்றேன்; எனக்கு உண்டான இந்தத் துன்பங்களின் காரணமாக உனக்கு எந்தவிதமான தோஷமும் இல்லை. மிகுந்த வீரனாகிய உனது பலமும், எனது கர்ம்ம காரணமாகவே அழிந்து போனது”, என்றான். இப்படியாகக் கூறிய பின்னர் அந்த அந்தணன், தரையில் உருண்டு புரண்டு அழுவதை அர்ஜுனன் கண்டான். அர்ஜுனன் தனது மனதில், “ஒருநாளும் இது போன்ற சொற்களை நான் கேட்டதில்லையே”, என்று எண்ணியும், அந்தக் குழந்தையைக் காப்பாற்ற இயலாது போன தனது தன்மையை எண்ணியும் செயலற்று நின்றான். இது போன்று அந்தணனின் குழந்தையை, உடலுடன் கொண்டு போவது க்ருஷ்ணனுக்கு மட்டுமே சாத்தியம் என்றும், இப்படியாக அவன் தன்னை வஞ்சித்தானே என்றும் எண்ணியபடி அர்ஜுனன் மிகுந்த கோபத்துடன் தனது காண்டவத்தை எடுத்தான். அந்த வில்லின் நாண் ஒலியைக் கேட்டு மூன்று உலகங்களும் நடுங்கின. அவன் அந்தணனுக்குச் சமாதானம் உரைத்தான். அடுத்த யமலோகம் நோக்கிச் செல்லத் தொடங்கினான்.

மூன்றாம் பாதம் – பார்த்த சபத பாலனோத்யமம்

வெண்மதி குலமெளலி தநஞ்ஜயன், அம்பராயணமாகுன்ன வித்யயால்
கண்மிழிக்குன்ன நேரங்கொண்டஞ்ஜஸா, தர்ம்மராஜ மஹாபுரியில் சென்னு
“தர்ம்மராஜாவே கேளொரு பூஸூர, தர்ம்மதாரங்ஙள் பெற்ற கிடாவிப்போள்
நம்முடெ சரகூடத்தெப் பேதிச்சு, நிர்ம்மரியாதம் கொண்டிங்கு போனதும்
கிங்கரன்மார்கள் தங்களோ செய்தது, நின் திருவடி கூடியறிஞ்ஞிட்டோ
என்னெயின்னு நிரூபிச்சில்லெங்கிலும், என்டெ பூர்வஜனாகிய தர்ம்மஜன்
தன்னெயோ நினச்சீடுவானெத்ரயும், பந்தமுண்டாயிருன்னீலே பார்க்கும்போள்?
தர்ம்மராஜாவென்னுள்ளொரு நாமவும், தர்ம்மஸூசுக்ஷமமறிக கொண்டல்லயோ?
நன்னு நன்னினியாவோளம் வைகாதெ, தன்னாலும் தரணீஸூர பாலனெ”

பொருள் – சந்த்ரகுலத்தைச் சேர்ந்த அர்ஜுனன் ஆகாயமார்க்கமாக, கண் இமைக்கும்
நேரத்தில் தர்ம்மராஜனான யமனின் லோகத்தில் நின்றான். அவன் யமனிடம்,
“தர்ம்மராஜனே! தர்ம்மத்தின் வழி நிற்கின்ற அந்தணனின் பத்தினியானவள் பெற்றெடுத்த
குழந்தை இப்போது நான் அமைத்த அம்புக்கூடாரத்தையும் விட்டு வெளியே வந்து, எனது
மரியாதையைக் கவர்ந்து போனது உன்னுடைய யமதூதர்கள் செய்ததோ? இதனை நீ
அறிவாயோ? என்னை நீ மதிக்கவில்லை என்றாலும், எனது மூத்தவனாகிய தர்ம்மனுடன்
உனக்குப் பந்தம் உண்டு அல்லவோ? தர்ம்மத்தின் ஸூசுக்ஷமம் குறித்து நீ நன்றாக அறிவாய்
என்பதால் அல்லவோ உனக்கு தர்ம்மராஜன் என்று பெயர் வந்தது? உனது நிலைமை
இப்படியே நன்றாக இருக்கட்டும். அந்தக் குழந்தையை நீ விரைவாக என்னிடம்
அளிப்பாயாக”, என்றான்.

ஜாதரோஷமீவண்ணம் பறஞ்ஞப்போழ், ப்ரேதநாதுனு மாதிமுழுத்துடன்
“ஏது விப்ரகுமாரனென்னுள்ளதும், ஏதுமேயறிஞ்ஞீலென்டெ பல்சுனா!
எந்து பந்தம் நினக்கு பரிபவ, முண்டாவானென்னதேது மறிஞ்ஞீலா
என்டெ கிங்கரராருமிப்பாலனெ, கொண்டு போன்னீலா நிர்ணயம் நிர்ணயம்
சங்கயுண்டு மனஸ்ஸிலென்னாகிலோ, சங்கிக்கேண்டா நரகங்க ளொக்கெயும்
நோக்கு” கென்னு பித்ருபதி சொன்னப்போ, ஞக்ர நரக கவாடங்கள் தானெ
தாமிஸ்ராதி நரகங்களில் சில, ப்ரேதங்களுண்டு காகோளம் துள்ளுன்னு

பொருள் - அர்ஜுனன் இவ்விதமாக மிகுந்த ரோஷத்துடன் உரைத்ததைக் கேட்டு வியந்த யமராஜன், “அந்தணனின் குழந்தையா! அது யார்? எனக்கு ஏதும் தெரியாது. அந்தக் குழந்தைக்கும் உனக்கும் என்ன தொடர்பு? எதனால் உனக்கு இத்தனைப் பரிதாப உணர்ச்சி? இதனை நான் அறியவில்லை. எனது யமதூதர்கள் யாரும் அந்தக் குழந்தையைக் கொண்டு போகவில்லை என்பது சத்தியமே, சத்தியமே! இன்னமும் உனது மனதில் சந்தேகம் உண்டு என்றால், நீயே சென்று அனைத்து நரகங்களிலும் பார்த்துக் கொள்வாயாக”, என்றான். அப்போது உக்கிரமான நரகங்களின் கதவுகள் தானாகவே திறந்து கொண்டன. அந்த நேரத்தில் அங்கிருந்த நரகங்களில் இருந்த ப்ரேதங்கள், வேதனை தாங்காமல் துடிப்பதைக் கண்டான்.

க்ஷிப்ரமொக்கெ திரஞ்ஞதிலெங்குமே, விப்ரபாலனெக் காணாண்ணு பின்னெயும்
உம்பர்கோன் திருமும்பில் சென்னப்பொழே, ஸம்ப்ரமத்தோடெ சோதிச்ச நேரத்து
அமராதிபன் தன்டெ வசனம் கே, ட்டமரபுரி நீளெத்திரஞ்ஞிட்டும்
அவ்விடங்ளிலெங்குமே நோக்கீட்டு, மவனீஸுர பாலனெக் கண்டலா
அக்னியோடு போய்ச் சென்னு திறஞ்ஞிட்டும், அக்னிஹோத்ரி தநூஜனெக் கண்டலா

பொருள் - இத்தனை வேகமாக நரகத்தின் கதவுகளைத் திறந்து உள்ளே சென்ற பின்னர் தேடிப் பார்த்தும், அங்கு அந்தப் பாலகன் கிட்டவில்லை. அடுத்து அர்ஜுனன், இந்த்ரன் முன்பாகச் சென்று இந்த விஷயத்தைத் தெரிவித்தான். உடனே அமராவதி நகரின் அதிபதியான இந்த்ரன், அர்ஜுனனிடம் தனது இடத்தில் தேடும்படிக் கூறியவுடன் ஸ்வர்க்கத்தின் கதவுகள் திறந்தன. அங்கும் எந்த இடத்திலும் விப்ரனின் குழந்தை கிட்டவில்லை. அக்னி லோகம் சென்று தேடியும் கிட்டவில்லை.

ரசேஷாநாயகனோடு திறஞ்ஞிட்டும், இக்ஷிதிஸுர பாலனெ கண்டல
அர்ண்ணோநாதனோ டன்வேஷிச்சிட்டும், யுண்ணியெங்கு போயென்னு மறிஞ்ஞீல
ப்ராணனோடு திறஞ்ஞிட்டும் முண்ணீடெ, ப்ராணன் போயதின் மூலமறிஞ்ஞீல
நக்ஷத்ராதிபனோடு திறஞ்ஞிட்டும், நக்ஷடனாய குமாரனெக் கண்டல
ஈசனோடு திறஞ்ஞிட்டும்மேசாஞ்ஞி, ட்டாச விட் டமரேந்த்ர தநூஜனும்
பணமாயிரமுள்ள பணீந்த்ரனோ, டுணர்த்திப்பதினாயி முதிர்ந்நப்போள்
க்ஷண நேரம் கொண்டங்கு சென்னீடினா, னஹிபூர்ணமாம் பாதாளலோகத்து

ப்ரணவாத்மகமாய பரப்ரஹ்மம், பணிரூபமாய் மேவும் கணக்கினெ
விளங்கீடுன்ன ஸங்கர்ஷண மூர்த்தி, திருவுள்ளத்திலேற்றிய நேரத்து
பரிதாப மெழுன்னருளிச் செய்து, பரமார்த்த மறிஞ்சீல ஞானென்னு
திக்பாலன்மாரி லெங்குமே யில்லாஞ்ஞு, புத்தியும் கெட்டு பின்னோக்கம் போன்னுடன்
வக்த்ரவும் தாழ்த்தி நின்னு குறஞ்சொன்னு, வருத்ரவையி தனயனு மந்நேரம்

பொருள் – அக்னிலோகம் சென்று தேடியும், அந்தணனுடைய குழந்தையைக் காண
இயலவில்லை. ஸமுத்ரலோகம் சென்று வருணனுடன் விசாரித்த பின்னரும் அந்தக்
குழந்தை போன இடம் அறியவில்லை. வாயு பகவானிடம் கேட்ட பின்னரும், அந்தக்
குழந்தையின் ப்ராணன் எங்கு போனது என்று அறிய இயலவில்லை. நக்ஷத்ரங்களின்
அதிபதியான சந்த்ரனிடம் கேட்ட பின்னரும், காணாமற்போன குழந்தை கிட்டவில்லை.
ஈசான்ய மூலையில் உள்ள ஈசனை விசாரித்த பின்னரும், பலன் இல்லாமல் அர்ஜுனன்
தனது ஆசையை இழந்தான். ஆயிரம் படங்களுடன் கூடிய தலையைக் கொண்டவனும்,
ஓம்காரத்தின் பொருளான பரப்ரஹ்மத்தின் ரூபமாக உள்ளவனும் ஆகிய
ஸங்கர்ஷணனைக் காண பாதாளலோகம் விரைந்தான். அங்கு சென்று ஸங்கர்ஷணனிடம்
விவரம் உரைத்தான். அவனும் தனக்குத் தெரியாது என்று உரைத்தான். அஷ்ட
திக்பாலர்கள் அனைவரிடமும் கேட்ட பின்னரும் பலன் ஏதும் இல்லாத காரணத்தால்,
மனம் நொந்து, தலையைத் தாழ்த்தியபடி தேவேந்த்ரனின் எதிரியான அர்ஜுனன்
நின்றான்.

“துஷ்கரமென்னுறச்சு ஞானித்தொழில், புஷ்கரேக்ஷணன் வஞ்சிக்க செய்தது
மதியென்னாலிஜ்ஜீவனிலொட்டுமே, கொதியில்லொரு நேரமிரிப்பானும்
கீர்த்தி வேர்பெட்டிரிக்கயில் நல்லது, க்ஷத்ரியர்க்கு மரிக்கென்னு நிர்ணயம்
அக்னி தன்னில் பதிச்சுடனிப்போழே, முக்தி கைவருத்தீடுன்னதுண்டு ஞான்
சென்னு ஞான் கடல்வண்ணனோடிப்போழே, அந்யாய முணர்த்திக்கயோ வேண்டது
அப்போளே யருளிச்செய்யுமித்தொழி, லெப்பேரு மறிஞ்சீலென்னு பாவிச்சு
மந்தஹாஸவும் செய்து பதுக்கவே, வன்னாலு மறிகத்தென்டெ பல்சுனா!
இத்ரநாளுமமெவிடேக்கு போகயா, லத்ர காணாஞ்ஞு நின்னெ ப்ரியஸகே?

பொருள் – அர்ஜுனன் தனது மனதில், “க்ருஷ்ணன் எனக்கு உதவி செய்யாததன் காரணம், இந்தத் தேடுதல் மிகவும் கடினம் என்பதால் போலும். இந்த உயிர் மீது எனக்கு விருப்பம் இல்லை; ஒரு நொடி கூட இனி நான் வாழ விரும்பவில்லை. சஷத்ரியர்க்கு கீர்த்தி என்பது மறைந்துவிட்டால் உயிர் துறப்பதே சிறந்தது என்பது உறுதியாகும். அக்னியை வளர்த்து நான் இப்போதே மோக்ஷம் புகுவேன். இப்போது நான் க்ருஷ்ணனிடம் சென்று இங்கு நடந்த அநியாயம் குறித்து உணர்த்துவேன்”, என்று எண்ணியபடி க்ருஷ்ணன் உள்ள இடத்திற்கு வந்தான். இதுவரை அர்ஜுனன் எண்ணியதை அறிந்தவனாகிய க்ருஷ்ணன், ஏதும் அறியாதவன் போன்ற புன்னகையுடன், “அர்ஜுனா! இத்தனை நாட்கள் நீ எங்கு சென்றாய்? உன்னைக் காணவில்லையே என் நண்பனே!”, என்றான்.

ஜாதகேத மீவார்த்தக ளொக்கெயும், நாதனோடறியிப்பு ஞானன்னேரம்
அருளிச்செய்யுமெந்து நீயிப் பர, மார்த்தம் மும்பெ பறயாஞ்ஞு பல்சுனா?
வஞ்சனாமூர்த்தி வாக்குகளிங்கனெ, புஞ்சிரியோடெ கேள்க்குன்ன நேரத்து
ஆணல்லாதெ வதனவும் கும்பிட்டு, நாணவும் கெட்டிரிக்குன்னதில்ல ஞான்
காலமொட்டுநாள் செல்லுன்ன நேரத்து, மாலோக ரறியிச்சிடும் ஸ்வாமியெ
அர்ஜுனன் தன்டெ ஸத்யம் பிழக்கயா, லக்னியில் வீணு வெந்து போயென்னதும்
காலமேதும் களையாதெ ஞானினி, காளுமக்னியில் சாடுமாறெ” ன்னுற
ச்சாயிரக் கோலுயரத்தில்க் கத்துவா, னாயவண்ணம் சமச்சிது குண்டவும்
விறகிட்டு நிறச்சதினுள்ளுடெ, ஜ்வலிப்பிச்சிது பாவக தேவனெ
அர்ஜுனன்டெ விசேஷத்தெ வைகாதெ, அச்சனோ டறியிக்கேணெ மென்னிட்டு
ஸ்வர்க்கலோகத்தேக்கென்ன கணக்கினெ, நிற்கமிச்சயருன்னு தீஜ்வாலகள்

பொருள் – அப்போது க்ருஷ்ணனிடம் அர்ஜுனன் நடந்தவை அனைத்தையும் உரைத்தான். இதனைக் கேட்ட க்ருஷ்ணன், “இவற்றை நீ ஏன் முன்னரே என்னிடம் உரைக்கவில்லை?”, என்றான். ஏதும் அறியாதவன் போன்று க்ருஷ்ணன் புன்னகையுடன் இவ்விதம் கேட்டபோது அர்ஜுனன் தலையைத் தாழ்த்தி நாணம் கொண்டு நின்றான். “அர்ஜுனன் தனது சபதத்தை நிறைவேற்றும்விதமாக அக்னியை வளர்த்து, அதில் விழுத்து தனது உயிரை விட்டான்”, என்று துவாரகையில் வசிப்பவர்கள் க்ருஷ்ணனைக் குறித்து பழி பேசும் விதமாக உரைக்கக்கூடும். இனிமேலும் காத்திருக்காமல் நான் இந்த அக்னியில் விழுந்து இறப்பேன் என்று ஆயிரம் அடி உயரத்தில் நின்று கத்துபவன்

போன்று உரைத்தான். பின்னர் அக்னிகுண்டத்தை ஏற்படுத்தி, அதிகமான விறகுகளை அதில் இட்டு, அக்னிதேவனை அங்கு ஜ்வலிக்கச் செய்தான். அர்ஜுனனின் இந்த வேதனையை ஸ்வர்க்கத்தில் உள்ள அவனுடைய தந்தையான பாண்டு அறிந்து கொள்ளும்படியாக, அந்தத் தீயின் ஜ்வாலைகள் ஸ்வர்க்கலோகம்வரை எழுந்தன.

ப்ரஹ்மஞான முதிக்குன்ன நேரத்து, கர்ம்மவாஸன நீங்கும் கணக்கினே
அம்பரத்தோடுயர்ன்னு கத்தும்போள், தூமமொக்கெயும் நீங்கி க்ரமத்தாலே
விளங்கீடுன்னொ ரக்னியெ வந்திச்சு, வலவாரி தனூஜனு மந்நேரம்
அழகோடொரு பொய்கயில் சென்னுடன், முழுகி பரிசுத்தி வருத்தினான்
விலசீடுன்ன பாணிதலங்களில், துளஸீதளங்கள் கொண்டு நிறச்சு
கொலவில்லும் சுமலிலெடுத்து நி, ர்ம்மலமாயொரு மாற்றுமுடுத்துடன்
கிழிஞ்ஞீடின் வார்குழல் தன்னில, ங்கொழுக்கீடுன்ன வாரிகணங்களும்
ஹரிஷாச்சு வழிஞ்ஞு நிறஞ்ஞொரு, விரிநீண்ட விலோசனபங்கியும்
க்ருஷ்ணநாமம் ஜபிக்குன்ன நேரத்த, ங்கொட்டொட்டே காணும் தந்த த்யுதிகளும்
அது நேரத்தே வேஷம் நிரூபிச்சா, லதி மோஹனமென்னே பறயாலு
கருணாகரமூர்த்தி முகுந்தன்டெ, சரணாம்புஜ முள்ளி லுறப்பிச்சு
பரமானந்தத்தோடெ யடுத்தான, ங்கொரிஞ்ஞீடுன்னொரக்னி குண்டத்திங்கள்
பலபாகம் சுழன்னு சுழன்னேற்றம், ஜ்வலீச்சீடுன் னொரக்னி பகவானெ
வலம் வெச்சு வணங்கி விரவோட, ஞ்ஜலி பூண்டவண்ணம் கருதீடினான்

பொருள் - ப்ரஹ்மஞானம் ஏற்பட்டவுடன் கர்ம்மவாஸனை முற்றிலுமாக நீங்குவது போன்று, வானத்தைத் தொடும்படியாக அக்னி உயர்ந்தபோது புகைமண்டலம் நீங்கியது. இங்கு இந்த உவமை ஏன் கூறப்பட்டது என்றால், அர்ஜுனனின் அறியாமையை உணர்த்தவே ஆகும். இப்படியாக வளர்ந்து நின்ற அக்னியை வணங்கி, இந்த்ரனின் விரோதியாகிய அர்ஜுனன் அங்கிருந்த அழகான ஒரு குளத்தில் ஸ்நாநம் செய்து தன்னை தூய்மைப்படுத்திக் கொண்டான். பின்னர் தனது கைகளில் துளசி இலைகளை வைத்தபடி, காண்டவத்தைத் தோளில் வைத்தபடி, தூய்மையான ஆடையை உடுத்தி, நீர் சொட்டும் தலைமுடியுடன் ஆனந்தக்கண்ணீர் கொண்டபடி, மலர்ந்த கண்களில் ஒளி வீசியபடி க்ருஷ்ணனின் திருநாமம் உரைத்தபடி, ஆபரணம் போன்று ஒளி வீசும் பற்களுடன் காணப்பட்டான்; சுந்தரமான அர்ஜுனனின் அந்தத் தோற்றம் இருந்தபடியை எப்படி

உரைக்க இயலும்! கருணையே வடிவமான க்ருஷ்ணனின் தாமரை போன்ற திருவடிகளை மனதில் சிந்தித்தபடி நின்றான். மிகுந்த ஆனந்தத்துடன் தனது அருகில் கொழுந்துவிட்டு எரிகின்ற அக்னி குண்டத்தில், சுற்றிச் சுற்றி எரித்து கொண்டிருந்த அக்னி பகவானை வலம் வந்து வணங்கி, அஞ்ஜலி செய்தபடி பின்வருமாறு சிந்தித்தான்.

விச்வநாயகா நின்னுடெ பக்தனா, மர்ஜ்ஜுனனிதா வஹ்னியில் சாடுன்னு
சித்தமோஹமசேஷமகன்னு ஞான், சில்ஸ்வரூபத்தில் சென்னு லயிக்கணம்
ஜ்ஞானமூர்த்தியோ டவண்ணம் ப்ரார்த்திச்சு, த்யானசக்தி யுறச்சிது பின்னெயும்
எழு ரண்டு புவனமசேஷவும், சூழவே நிறஞ்சீடின மாயனெ
கள்ளமென்னியே காணணமென்னுறச்சிட்ட, ந்குள்ளிலுள்ளோரு த்ருஷ்டி துறன்னுடன்
அல்லல் தீர்ன்ன மனஸ்ஸோடு கூடவே, நல்ல பாஸ்க்கர பிம்பத்தி லாக்கினான்
விஷயங்களில் பின்னெயும் பின்னெயு, முழநீடுன்னொரிந்தர்ய மோரோன்னே
கரணங்களில் சேர்த்து லயிப்பிச்சு, கார்யகாரண பேதமறியாதெ

பொருள் - அர்ஜுனன் தனது மனதில், “இந்த உலகத்தின் நாயகனே! உனது பக்தனாகிய நான் எனது மனதில் உள்ள மயக்கங்கள் அனைத்தும் விலகி, இந்த அக்னியில் இறங்கி, ப்ரஹ்மத்தை அடைவேனாக”, என்று சிந்திந்தான். இப்படியாக ஞானமயமான க்ருஷ்ணனிடம் மானஸீகமாக ப்ரார்த்தனை செய்தான். பின்னர் தனது மனதில், பதினான்கு லோகங்களில் நிறைந்துள்ள மஹாவிஷ்ணுவைக் குறித்து, “மாயங்கள் காண்பிக்கும் பிரானே! கள்ளத்தனம் இல்லாமல் நான் செய்வதை நோக்குவாயாக”, என்று எண்ணினான். மனதில் க்ருஷ்ணனைக் கண்டு, சங்கடங்கள் அனைத்தும் விலகிய மனதுடன், சூரியனை ஒத்த ஒளியுடன், உலகவிஷயங்களில் திரிந்த தனது இந்திரியங்கள் அனைத்தையும் வசப்படுத்தி, கார்யகாரண வித்தியாசம் இல்லாமல் நின்றான்.

பரமானந்த வன்கடல் தன்கரெ, பெருமாறித் துடங்கிய நேரத்து
இக்காணாகிய விச்வமசேஷவு, முள்கரளிலுதிச்சொரு தத்வவும்
அசுஷீணமாய பாஸ்க்கர பிம்பவும், அக்ரே காணுன்னொரக்னி பகவானும்
மூர்த்தி மூன்னினு மூன்னாய வேதவும், ஸத்யவாதியாம் ஸ்ரீகுருநாதனும்
ஞானமேதுமே பேதமில்லென்னொரு, ஜ்ஞானமூள்ளிலுறச்சு விஜயனும்
இப்ப்ரபஞ்ச ப்ரமங்களசேஷவும், திக்ப்ரமம் போலே நன்னாய் தெளிஞ்னுடன்

பொருள் - அப்போது அவன் பரமானந்தம் என்ற ஸமுத்திரத்தின் கரையில் நின்றவன் போல் ஆனான். அதாவது யோகஸ்தன் என்னும் நிலைக்கு அடுத்த நிலையை அடைந்தவனாக நின்றான். காண்கின்ற இந்த உலகம், தோஷம் அற்றதான சூரியனின் பிம்பமாக முன்னே தெரிகின்ற அக்னி, வேதங்கள், ஸத்யம் என்றே போற்றப்படும் க்ருஷ்ணன், தனது ஆத்மா ஆகியவற்றின் இடையே இந்த நிலையில் எந்தவிதமான வேறுபாடும் இல்லை என்ற ஞானம் அப்போது அர்ஜுனனுக்கு ஏற்பட்டது; இந்த ப்ரபஞ்சத்தைக் குறித்த மயக்கங்கள் அனைத்தும், திசைகள் தெளிவது போன்று நீங்குகின்ற நிலையை அடைந்தான்.

ஊன்னியூன்னி யுறப்பிச்ச நேரத்து, பன்னகேந்த்ரனுமொன்னு குனிஞ்ஞு போய்
அந்நேரம் ஜகதாச்ரயனாம் முகில், வர்ண்ணனும் திருவுள்ளத்திலேறினான்
வாஜிமேத மஹாமகசாலயி, ந்நாசுருட்டி யெழுந்நேட்ட நேரத்து
அய்யய்யோ கஷ்டமென்டெ தநஞ்ஜயன், தீய்யிலாமிப்போ ளென்னருள் செய்துடன்
கடல்வர்ண்ணனும் கண்ணீர் நிறஞ்ஞுட, னிடனெஞ்ஞு விறச்ச விவசனாய்
அம்பினேக்கா ளதிக முழட்டோடெ, அம்புஜாசுஷினெமுன்னள்ளும் நேரத்து
அம்பினோடெ ஜ்ஜ்வலீச்சீடு மக்னியே, அம்பரத்தோடுரும் மீட்டு காணாயி
அக்னிஜ் ஜ்வாலகளொட்டொட்டு தட்டுமா, றர்ஜ்ஜுனன்டே நிலபாடும் காணாயி
அந்திகத்தெத்தும் மும்பெ வெந்துபோமோ, தநஞ்ஜயனென்னிட்டித்தமருள் செய்து

பொருள் - சஞ்சலத்தோடு கூடிய மனதை நிலைநிறுத்தியவனாக, தனது அஹங்காரம் முற்றிலும் நீங்கியவனாக அர்ஜுனன் நின்றான். மேலும், அந்த நேரத்தில் உலகம் முழுவதும் அண்டி நிற்கும் மேகம் போன்ற நிறம் கொண்ட க்ருஷ்ணனைத் தனது மனதில் நிறுத்தினான். அப்போது யாகசாலையில் யஜமான ஸ்தானத்தில் இருந்த க்ருஷ்ணன் சட்டென்று எழுந்தான். அங்கிருந்தவர்களிடம், “ஐயோ! இப்போது எனது அர்ஜுனன் தீயில் விழப்போகிறான்”, என்று கண்களில் நீருடன் உரைத்தான்; துக்கத்தால் நெஞ்சம் கலங்கியவன் போல் நின்றான். அம்பை விட வேகமாக க்ருஷ்ணன் எழுந்து, அர்ஜுனன் இருந்த இடத்திற்கு ஓடி வந்த நேரத்தில், உற்சாகத்துடன் ஜ்வலித்தபடி இருந்த அக்னியானது ஆகாயத்தைத் தொட்டபடி எழுந்தது; அந்த அக்னியின் ஜ்வலைகளைத் தொட்டும் தொடாதபடியும் நின்ற அர்ஜுனனை க்ருஷ்ணனால் காண இயலவில்லை.

“நான் அருகில் சென்று அவனைப் பிடிப்பதற்கு முன்னரே அவன் வெந்து போவானோ?”, என்று க்ருஷ்ணன் நின்றான்.

“வத்ஸ! வத்ஸ! விஜய! ஸகே ஸகே!, பார்த்த பார்த்த தநஞ்ஜய பல்குன!
அவிவேகம் துடங்கொலா நின்னுடெ, ஸகியல்லயோ ஞான் பசுபாலகன்
உலகீரேமும் கீழ்மேல் மரிப்பானும், பணியல்லா நினக்கு ஹிதமெங்கில்
பிழயேதானும் செய்து போயெங்கிலும், கழிவுண்டல்லோ கூடி நிருபிச்சால்
கருவுள்ளன்னே போருள்ளுவென்னது, தரிச்சல்லோ யிரிக்குன்னு நீய்யடோ
பந்தம் கூடாதெ நின்டெ ஹிதத்தின்னு, தூதகர்மத்தே செய்ததும் ஞானல்லோ
தேர்த்தடத்தில் தளர்ன்னு நீ வீணப்போ, னுக்கு வெப்பிச்சு கொண்டதும் ஞானல்லோ
போர்க்களத்தில்ஜ் ஜயிப்பிச்சு நல்லொரு, கீர்த்தியுண்டாக்கித் தன்னதும் ஞானல்லோ
இத்யும் செய்ததொக்கெ மறப்பதி, னித்ர காலுஷ்யமெந்தென்டெ பல்குனா!
இப்ரதிஜ்ஞ நினக்கு பலிப்பிப்பான், கல்பிச்சாலென்து தண்டம் நமுக்கெடோ?
முடிஞ்ஞீடொல்ல வல்லாதெ சென்னு நீ, யடங்கீடென்னுரய்க்குன்னு மாதவன்
ஒரு கோபம் கொண்டங்கோட்டு சாடியா, லிருகோபம் கொண்டிங்கோட்டு போராமோ?
பரிபாலிச்சு கொள்க நீ தேஹத்தெ, பரிபாலிச்சு கொள்வன் ஞான் கீர்த்தியெ”

பொருள் - க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனனிடம், “விஜயனே! தோழனே! பார்த்தனே! தநஞ்ஜயா!
பல்குனா! உன்னிடம் இப்போது நன்மை-தீமை பிரித்து அறிய இயலாத அவிவேகம்
ஏற்பட்டதா? நான் உன்னுடைய தோழன் அல்லவோ? உனக்கு நன்மை ஏற்படும்
என்றால், பதினான்கு லோகங்களையும் நான் மாற்றவும் தயாராக உள்ளேன். நீ எந்தத்
தவறும் செய்யவில்லை; அப்படியே செய்திருந்தாலும் அதனைப் பலரும் குறை கூற நின்று
நிருபிப்பதற்கு அவர்களிடம் திறமை வேண்டும் அல்லவோ? ஆயுதம் இருந்தால் மட்டுமே
யுத்தம் செய்ய இயலும் என்று நீ எண்ணுகிறாய் போலும் (அதாவது, நீ உயிருடன்
இருந்தால் மட்டுமே அந்தக் குழந்தைகளை மீட்டுத்தர இயலும் என்று எண்ணினாய்; நீ
இறந்தாலும் வேறு யாராவது அவர்களை மீட்டுத் தருவர் என்பது க்ருஷ்ணனின்
திருவுள்ளம்). உனக்காக எந்தவிதமான குறையும் இன்றி நான் தூது சென்றேன்.
பாரதயுத்தத்தில் தேரில் நீ தளர்ந்து அமர்ந்தபோது உன்னை ஊக்குவித்தது நான்
அல்லவோ? அந்த யுத்தத்தில் உன்னை வெற்றி பெற வைத்து, உனக்குக் கீர்த்தியை
ஏற்படுத்திக் கொடுத்ததும் நான் அல்லவோ? நான் இத்தனை செய்ததையும் மறந்து நீ

தீக்குளிக்க முயல்வதன் மூலம் எனக்கு ஒரு அவப்பெயரை உண்டாக்க நினைத்தாயோ என் அர்ஜுனா? உன்னுடைய சபதம் என்பது எனது ஸங்கல்பத்தால் (எண்ணத்தால்) மட்டுமே நிறைவேறும் அல்லவோ? ஆகவே உனது உயிரை விடும் முயற்சியை நீ கை விடுவாயாக என்று மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாகிய நான் உரைக்கிறேன். இப்போது உனது இயலாமை குறித்து கோபம் கொண்டு இந்த உலகத்தை விட்டு நீ போக முடிவு செய்தாய்; ஆனால் அந்த லோகத்தில் உனக்கு இருமடங்கு கோபம் ஏற்பட்டாலும் இங்கு மீண்டும் வர இயலாது. நீ உன்னுடைய சரீரத்தைக் காப்பாற்றிக் கொள்வாயாக, நான் உனது கீர்த்தியைப் பாதுகாப்பேன்”, என்றான்.

பலஜாதி யீவண்ணம் பறகயும், வளகள் திருக்கய்யில் கிலுங்கியும்
 பீலிக்கார் கூந்தல் கெட்டங்கழிகயும், பட்டு பூந்துகி லொட்டொட்டிழிகயும்
 பக்தரெச் சொல்லி மண்டிக்கிதக்கயும், பங்கஜாசஷன் திருமனக்காம்பதில்
 ஸங்கடங்களிதெந்தே பறயாவூ, இவயொக்கெ நடிச்சு கொண்டேட்டவும்
 கபட ஸ்வாமி சென்னங்கடுக்கவெ, நிர்வ்விகல்ப ஸமாதி ஸுகத்தேயும்
 நிர்வ்விகல்ப மநுபவிச்சர்ஜஜுனன், பரமானந்த வாரிதிதன்னிலெ
 திரமாலயிலோளம் களிச்சுடன், ஏகமாக்கியுறப்பிச்சு வுமல
 ராகசத்தோள மாராதிச்சப்போழே, மாயாமாநுஷுமூர்த்தெயெக் காணாதெ
 ஆயுத்தோடெ யொன்னு குதிச்சுடன், தீக்குழிதன்னில்ச் சாடுவானோங்கும்போள்
 த்ருக்கை கொண்டு பிடிச்சொரு வில்ப்பாடு, வெக்கம் பின்னொட்டு நீக்கிய நேரத்து
 குண்டத்தின்னுடெ பின்னொக்கம் வீணுதே, பாண்டுநந்தன நெந்தொரு விஸ்மயம்
 ஜாதஸம்ப்ரம மப்பொழெ கண்மிழி, ச்சாதிநாதன் முகத்து நோக்கீடினான்
 இட்டிட்டு வீழும்சுருக்களோடுமாய், செட்டு கேதிச்சிவண்ணமுர செய்தான்.

பொருள் - இப்படியாகப் பலவும் உரைத்த க்ருஷ்ணனின் திருக்கரங்களில் உள்ள கங்கணங்கள் ஒலிக்கும்படியும், அவனுடைய தலைமுடியில் உள்ள மயில் பீலி விழும்படியும், இடுப்பில் உள்ள பீதாம்பரம் நழுவும்படியும், பக்தர்களைக் குறித்து எப்போதும் சிந்தித்தபடி உள்ள மனம் தவிக்கும்படியும் க்ருஷ்ணனுடைய மனதில் அர்ஜுனனின் செயலால் சங்கடம் உண்டானது. இப்படிப்பட்ட சங்கடம் கொண்ட நிலை குறித்து நான் (கவி பூந்தானம்) என்ன உரைக்க உள்ளது? இப்படியாகச் சங்கடம் அடைந்தவன் போன்றுள்ள க்ருஷ்ணன், அர்ஜுனன் இருந்த இடத்திற்கு அருகில் சென்றான். அப்போது எந்தவிதமான மாற்றங்களும் இன்றி நின்ற அர்ஜுனன், தன்னுடைய சபதத்தை நிறைவேற்றப்போகிறோம் என்பதால் ஆனந்தக்கடலில் உண்டாகின்ற அலைகளில் இன்பத்துடன் நீந்தியவனாக நின்றான். அப்போது தனது கையில் இருந்த துளஸியுடன் இரு கைகளையும் சேர்த்துக் கூப்பியவனாக ஆகாயத்தை

நோக்கி ஆராதித்தான். அப்போது மனிதனாக ரூபம் எடுத்த மாயாமூர்த்தியாகிய க்ருஷ்ணன் வரவில்லை என்பதால் தனது காண்டவத்துடன் கூடியவனாகத் தீயில் விழு ஓடி வந்தான். அப்போது அவனை க்ருஷ்ணன் தனது திருக்கரம் கொண்டு பிடித்து, வேகமாகப் பின்னோக்கி இழுத்தான். இதனால் அர்ஜுனன் அந்தத் தீக்குழியில் இருந்து தள்ளி வந்து விழுந்தான். அவன் மிகுந்த வியப்புடன் கூடியவனாக, சட்டென்று தோன்றிய அதிர்ச்சியுடன் கூடியவனாக, தனது கண்களை விழித்து ஆதிமூர்த்தியாகிய க்ருஷ்ணனை நோக்கினான். தனது கண்களில் தோன்றிய கண்ணீர்த்துளிகளுடன் கூடியவனாக, துக்கம் நிறைந்த குரலில் உரைக்கத் தொடங்கினான்.

“ஸமஸ்தேச்வர நின்னுட மாயயால், ப்ரமிப்பிச்சதல மலமின்னு நீ
துஷ்கீர்த்திக்கொரு பாத்ரமாமென்னுடெ, துஷ்களேபர மிப்பொழே வஹ்னியில்
தஹிப்பிப்பா னநுக்ரஹிக்கேணமே, அதுவேண்டதினிக்கினி நிர்ணயம்
திருவுள்ளமொருபொழுதுண்டெங்கி, லதுபோருமெனிக்கு க்ருபாநிதே!”

பொருள் – அர்ஜுனன் க்ருஷ்ணனிடம், “அனைத்திற்கும் ஈச்வரனே! உனது மாயை மூலம் என்னை மயக்கியது போதும்! போதும்! மிகுந்த அபகீர்த்திக்கு இடமாக உள்ள என்னுடைய இந்தத் தாழ்ந்த சரீரமானது, இந்த அக்னியில் எரியும்படியாக நீ அநுக்ரஹம் செய்யவேண்டும். இந்தச் சரீரம் எனக்கு வேண்டாம் என்பதில் நான் உறுதியுடன் உள்ளேன். உனக்கு எனது நன்மை குறித்துச் சிந்தனை இருந்தால், இப்படியாக நீ செய்தால் மட்டுமே போதுமானது”, என்றான்.

பல்குனன்டெ பரிப்ரமம் கண்டிட்டு, வல்குவாம் வண்ணமேவமருள் செய்து
“அனலங்கள் பதிச்சால் நினக்கொரு, பலம் மேலில் வராயென்னு நிர்ணயம்
லோகவாஸம் மதியாயிட்டெங்கிலோ, யோகஸித்தி வருத்திக்கொள் வைகாதெ
கீர்த்திநாசம் வராய்வதிலெங்கிலோ, பார்த்துபாய முண்டித்தொழி லென்னியே
நாணக்கேடு வலுதாயிட்டெங்கிலோ, ஜ்ஞானமில்லே நினக்கு மஹாத்மாவே
விப்ரபாலனெ காணாஞ்ஞிட்டெங்கிலோ, பத்தினேயுமொரிக்கலே காட்டுவன்
மதிபோராயிதொன்னு மென்னாகிலோ, பதிச்சீடுக வஹ்னியில் வைகாதெ”

பொருள் – அர்ஜுனனின் மனவேதனையை உணர்ந்த க்ருஷ்ணன், அவனை மாற்றும் விதமாக உரைக்கத் தொடங்கினான். இந்த அக்னியில் நீ விழுவதால் எந்தப் பலனும் உனக்கு நிச்சயம் உண்டாகாது. இந்த உலக வாழ்க்கை உனக்கு வேண்டாம் என்ற சிந்தித்தால், சிறிதும் தாமதம் செய்யாமல் யோகஸித்தியை அடைய முயல்வாயாக. உனது நற்பெயருக்குக் களங்கம் ஏற்படும் என்ற காரணத்தினால் நீ உயிரை விட முயற்சித்தாய் என்றால், நன்றாகச் சிந்தித்தால் நீ செய்வதாக இருந்த (அந்தணனின் குழந்தையைக் காப்பாற்றுதல்) செயலுக்கு ஏற்ற வேறு ஓர் உபாயத்தை உன்னால் அறியமுடியும். உனக்கு

அவமானம் ஏற்படும் என்ற காரணத்தினால் தீக்குளிக்க முயற்சி செய்தாய் என்றால், நான் கீதை (14-25) – மாநாபமாந – என்ற ச்லோகத்தின் பொருள் குறித்து நம்பிக்கை ஏற்படவில்லை என்றால் (இந்த ச்லோகத்தில் “நான் செய்கிறேன்” என்னும் எண்ணத்தைக் கைவிடுதல் கூறப்படுகிறது), சற்றும் தாமதிக்காமல் இந்த அக்னியில் இறங்குவாயாக”, என்றான்.

க்ருஷ்ணபாஷித மீவண்ணம் கேட்டப்போள், ஜுஷ்ணுதானு முரசெய்து மெல்லவே
“மித்ரமாயருளுன்னதி னொக்கெயும், பாத்ரமின்னடியன் கருணாநிதே
பிழச்சீடுன்னதொக்கெயும் நின் திரு, வடியின்னு சஷமிச்சருளேணமே
அபிமானம் களவதினென் போட்டி, அடியத்தோடு காட்டியிதொக்கெயும்”

பொருள் – க்ருஷ்ணனின் திருவாக்கினை இது போன்று கேட்ட அர்ஜுனன், மெதுவாக பதில் உரைக்கத் தொடங்கினான் - இப்படியாக ஒரு நட்புடன் நீ உரைத்தாய். இந்த அனுக்ரஹத்திற்கு என்னிடம் என்ன உள்ளது? எனது அனைத்து தவறுகளையும் உனது திருவடிகளில் வைத்தேன். நீ என்னைப் பொறுத்துக்கொள்ளவேண்டும். இந்த விப்ரனின் விஷயத்தில் எனது விதியானது, என்னுடைய அபிமானம் (“என்னுடையது” என்னும் எண்ணம்) என்பது எந்த அளவு என்று உணர்த்திவிட்டது. புத்தியில் அபிமானம் சேர்ந்தால் என்ன நிகழும் என்பதை இதன் மூலம் அனைவரும் அறியலாம் – என்றான்.

“போக நாமிவிடுன்னதி தூரத்து, சூடுதட்டுன்னு பாரமனலன்டெ”
பார்த்தவாக்யம் செவிக்கொண்டு காருண்ய, மூர்த்தி பொட்டிச்சிரிச்சு போயன்னேரம்
பார்க்க நீயென்னருள் செய்து மெல்லவே, த்ருக்கரளில் கருதிய நேரத்து
தேர்க்குதிரகள் சைப்ய ஸுகரீவ, மேகபுஷ்ப வலாஹகன் மாரெக்கொ
ண்டிண சேர்த்து விலாஸமெழுன்னொரு, மணித்தேரும் கொண்டம்பர மார்க்கமே
ஸம்ப்ரமத்தோடு தாருகனும் திரு, மும்பிலம்மாறு வன்னு வணங்கினான்
பொன்மலமுகன் பாட்டிலமர்ன்னிடு, மம்புதத்தெக் கணக்கெ தெளிவினோ
டம்புஜாஷன் தாநர்ஜ்ஜுனனோடு மா, யம் மஹாரதமேறி நிராகுலம்
அம்பநாந்தம் முழங்குமாரற்புதம், கம்புநாதம் முழக்கி ஜகத்ரயம்
கல்மஷாபகனாயி மருவீடும், சிந்மயன் புருஷோத்தம னவ்யயன்
அம்ப்ரமார்க்கத்தூடெ படிஞ்ஞாறோ, க்குழறி யெழுன்னள்ளித் துடங்கினான்.

பொருள் – அப்போது அர்ஜுனன் க்ருஷ்ணனிடம், “இந்த இடத்தில் அக்னியின் வெப்பம் அதிகமாக உள்ளது. நாம் இந்த இடத்தை விட்டு சற்றே நகர்ந்து செல்வோம்”, என்றான். இப்படியாக அர்ஜுனன் உரைத்ததைக் கேட்ட க்ருஷ்ணன் மெல்லச் சிரித்துக் கொண்டான். அப்போது க்ருஷ்ணன், “நீ எனது அருளை இப்போது காண்பாய்”, என்று திருவுள்ளத்தில் எண்ணியவுடன் சைப்யம், ஸுகரீவம், மேகபுஷ்பம், வலாஹகம் என்னும் பெயர் கொண்ட குதிரைகள் பூட்டப்பட்ட ஒளி வீசும் தேரினை ஆகாய மார்க்கமாகச்

செலுத்தி வந்த க்ருஷ்ணனின் தேரோட்டியான தாருகன், க்ருஷ்ணனின் முன்பாகத் தேரை நிறுத்தி வணங்கினான். பொன்நிறமான மலையின் உச்சியில் வந்து அமர்கின்ற கருத்த மழை மேகம் போன்று, பொன்னால் செய்யப்பட்ட அந்த தேரில் தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்ட க்ருஷ்ணன், அர்ஜுனனுடன் ஏறி அமர்ந்தான். மிகுந்த சாந்தம் கொண்டவனாக தனது அற்புதமான பாஞ்சஜன்யத்தை எடுத்து ஆகாயம் முழுவதும் கேட்கும்படியாக முழங்கினான். பின்னர் மூன்று உலகங்களின் உள்ள பாவங்கள் அனைத்தையும் போக்கவல்லவனும், புருஷோத்தமனும், அவ்யயன் என்று போற்றப்படுபவனும் ஆகிய க்ருஷ்ணன், மேற்கு நோக்கித் தனது ரதத்தில் மிகவும் வேகமாக ஆகாசமார்க்கத்தில் புறப்பட்டான்.

நான்காம் பாதம் – வைகுண்ட வர்ணனையும் மோஹ நிவ்ருத்தியும்

எங்கிலோ பண்டு பார்த்தனும் தானுமாய், பங்கஜேசுஷணன் தேரில் கரேறினான் பூதேவன்டெ கிடாங்களெயன்வேஷி, ச்சாகாச மார்க்கத்தூடெ கமிக்கும்போள் வாயுமார்க்கத்தில்நின்னு தரித்ரியெ, ஆயிரக்காதம் தாழ்த்து காணாயி அர்ண்ணோநாதன்மாரேமும் நிரக்கவே, வர்ண்ணமோரோன்னே வெவ்வேற காணாயி பொன்னின் மாமல ரதன் ப்ரபபோலெ, பின்னிலாயிட்டு தூரத்து காணாயி சந்த்ராதியன்மார் சுட்டும் நடப்பதும், அந்தரமார்க்கதிங்கேன்னு காணாயி லோகநாதன்டெ தேரும் பதுக்கவே, லோகாலோகம் கடன்னு நடன்னுதே ஆரும் முன்னமே கண்டறியாதொரு, கூரிருட்டி லகப்பெட்ட தன்னேரம் தேர்க்குதிரக ளாகுலப் பெட்டுடன், தேர்த்தடமொன்னு சக்ரம் திரிஞ்ஞுதே

பொருள் – இப்படியாகத் தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்ட க்ருஷ்ணன், அர்ஜுனனுடன் தேரில் ஏறி, அந்தணனின் புத்ரர்களைத் தேடும்விதமாக ஆகாய மார்க்கமாகச் சென்றான். ஆகாயத்தில் இருந்து ஆயிரம் காத தூரத்தில் அவர்கள் பூமியைக் கண்டனர். மேலும் மிகுந்த உயரம் கொண்டதான மேருமலை, ஒரு இரத்தினக்கல் போன்று காட்சி அளித்ததைக் கண்டனர். சந்த்ரனும், சூரியனும் சுற்றி வருவதையும் ஆகாயத்தில் கண்டனர். அதன் பின்னர் க்ருஷ்ணனின் தேரானது மெதுவாக லோகாலோகம் என்னும் மலையைக் கடந்தது. அப்போது இதுவரை யாருமே கண்டிராத இருளில் அந்தத் தேர் சென்றது. அந்த இருளைக் கண்டு பயந்த குதிரைகள் சட்டென்று நின்றன. அப்போது தேரின் சக்கரங்கள், தேரானது ஓடி வந்து சட்டென்று நின்ற வேகம் தாங்காமல், சுழன்று நின்றன.

எந்துவா னிதென்னோர்த்தி தீரனாம், குந்தீபுத்ரனுமொன்னு பயப்பெட்டு த்ருக்கை கொண்டு பிடிச்சு பதுக்கவே, சக்ரபாணி யருள் செய்திதன்னேரம் “கண்ணு காணாய்க கொண்டு மனஸ்ஸிங்கள், தண்டமேதானு முண்டோ தநஞ்ஜய?” “கண்ணா! நின் திருமேனி காணாய்கயால், கண்ணினானந்தமில்லது ஸங்கடம்

ஏது திக்கிலகப்பெட்டு நாமென்ன, தேதுமே யடியத்தினு தோன்னீலா
அந்தகாரம் நிருபிச்ச காணும்போ, ளந்ததாமிச்சம் நல்ல வெளிவத்ரெ”

பொருள் – இதனைக் கண்ட தீரனாகிய குந்திபுத்ரன் பயந்து போனான். அப்போது அவனுடைய கையை க்ருஷ்ணன் தனது திருக்கரத்தால் மெதுவாகப் பிடித்துக் கொண்டான். அவனிடம் க்ருஷ்ணன், “கண்களால் காண முடியாதபடி இருள் உள்ளது. இதில் நீ எதனைக் கண்டு பயப்படுகிறாய்?”, என்றான். இதற்கு அர்ஜுனன், “க்ருஷ்ணா! என்கு உள்ளோம் என்று மனதில் தெளிவாக இல்லை. இந்த இருளைக் காணும்போது தாமிச்சம் என்ற நரகம் ப்ரகாசமாக உள்ளது போன்று தோன்றுகிறது”, என்றான்.

“கேள்க்க பாண்டவ நம்முடெ திக்கில் நி, ன்னெத்ர போன்னு வழியென்னு தோன்னுன்னு”
“ஏகதேச மொரம்பதினாயிரம், யோஜன வழி போன்னிது நிர்ணயம்”
“அம்பதோ சிவ! லக்ஷமும் கோடியும், அம்பதோட்டம் கழிஞ்ஞு தநஞ்ஜய!
லோகாலோகம் கடன்னு படிஞ்ஞாறெ, பாகத்தாயி நாமென்னதறிஞ்ஞாலும்
லோகாலோகத்தெயர்க்கன்டெ தேஜஸ்ஸும், லோகாலோகத்தின் னப்புறமில்லடோ
லோகம் பாதியலோகவுமாகயால், லோகாலோக மிதென்னு பறயுன்னு”

பொருள் – க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனனிடம், “இதுவரை நாம் எத்தனை தூரம் கடந்துள்ளோம் என்று உனக்குத் தெரியுமா?”, என்று கேட்டான். இதற்கு அர்ஜுனன், “சுமாராக ஐம்பதினாயிரம் யோஜனைகள் நிச்சயமாகக் கடந்திருப்போம்”, என்றான். இதற்கு க்ருஷ்ணன், “ஐம்பதினாயிரமா! லக்ஷமும் கோடியும் ஐம்பது மடங்கு கடந்து வந்திருப்போம். நாம் லோகாலோகம் என்ற பர்வதத்தைக் கடந்து மேற்கில் உள்ளோம். ஆகவேதான் லோகாலோகத்தின் ஒரு புறத்தில் உள்ள ஒளியானது, இந்த மறு பக்கத்தில் இல்லை. லோகம் பாதி தூரம், ஆலோகம் பாதி தூரம் என்பதால் லோகாலோகம் என்று பெயர் (மேருபர்வதம் தொடங்கி மாநஸபர்வதம் வரை உள்ளது லோகம், அதனைத் தொடர்ந்து உள்ளது ஆலோகம் ஆகும்)”, என்று உரைத்தான்.

விச்வநாத னீவண்ணம் பறஞ்சப்போன், விஸ்வமயப்பெட்டு வந்திச்சு பல்குன்னன்
அர்ஜுனன்டெ பரிப்ரமம் போக்குவான், த்ரிச்சக்ரத்தெ ஸ்மரிச்சு பகவானும்
உச்சநேரத்தே யாதித்ய மண்டலம், பத்து நூறு ஸஹஸ்ர மொருமிச்சு
விச்வவ்யாப்தமாய் வன்ன கணக்கினெ, உச்சத்தில் வன்னுதிச்சிது சக்ரவும்
தத்ப்ரபாவமசேஷ மறியரு, தம்பீஷ சரிதத்தி லென்னியே
ஸஹஸ்ராரத்தெக் கண்டு பயப்பெட்டு, ஸஹஸ்ரேஷுண புத்ரனு மன்னேரம்
“ஜ்வாலாமாலகள் கண்ணீல் தறய்க்குன்னு, நாலுபாகத்தும் நோக்குன்ன நேரத்து
மிழ்ச்சாலு மடச்சாலு மில்லொரு, கழிவென்டே பகவானெ யெந்திது”

பொருள் - இது போன்று கிருஷ்ணன் உரைத்ததைக் கேட்ட அர்ஜுனன் மிகவும் வியப்படைந்து க்ருஷ்ணனை வணங்கினான். அர்ஜுனனின் பயத்தைப் போக்கும் விதமாக க்ருஷ்ணன் தனது மனதில் சுதர்சன சக்கரத்தை எண்ணினான். அப்போது பத்து நூறு ஆயிரம் உச்சிகால சூரியன்கள் உதித்தது போன்ற ப்ரகாசத்துடன் கூடிய உலகம் போன்று அங்கு சுதர்சன சக்கரம் வந்து நின்றது. இந்தச் சக்கரத்தின் ப்ரபாவம் குறித்து அம்பரீஷ சரிதத்தில் விரிவாக உரைக்கப்பட்டது. ஆயிரம் ஆரங்களுடன் கூடிய அந்தச் சக்கரத்தைக் கண்டு, ஆயிரம் கண்கள் கொண்ட இந்திரனின் புத்திரனாகிய அர்ஜுனன் பயந்தான். அவன் க்ருஷ்ணனிடம், "இதனுடைய ஜ்வாலைகளை எந்தத் திசையிலிருந்தும் காண இயலவில்லையே. கண்களை மூடினாலும் திறந்தாலும் காண இயலவில்லையே. பகவானே!", என்றான்.

ஈவண்ணம் குருவீரன் பறஞ்சப்போள், பாவம் நோக்கிச்சிரிச்சு ஜநார்த்தனன் ஆயது சுருக்கேணம் ப்ரபயென்ன, தேவதேவன் கடாசஷமறிஞ்சுப்போள் சண்டவேகம் புறப்பெட்டு ரச்மிகள், மண்டலத்திங்கலாக்கி யொராதித்ய மண்டலத்திங்கலுள்ள ப்ரபகொண்டு, பாண்டவன்னு ப்ரகாசவுமுண்டாக்கி காரண ஜலத்தாடெ திருமும்பில், தூரெ தூரெ நடன்னு சுதர்சனம் அன்னேரத்தொரு நூறு நூறாயிரம், பூர்ணசந்த்ரன்மார் வன்னுதிக்கும்போலே துரத்தாம்மாறு காணாயி தன்னுடெ, காரணமாயெரானந்த தேஜஸ்ஸும்

பொருள் - இப்படியாகக் குருவம்சத்தில் வந்த அர்ஜுனன் உரைத்ததைக் கேட்ட க்ருஷ்ணன் அவனுடைய செய்கையை எண்ணிச் சிரித்தான். சக்கரத்திலிருந்து வெளிவரும் சுதர்சனரின் ப்ரகாசம் சற்றே குறையவேண்டும் என்று க்ருஷ்ணன் தனது திருவுள்ளத்தில் எண்ணினான். உடனே அந்தக் கதிர்களின் ப்ரகாசம் சற்றே குறைந்து, அந்த மண்டலத்தில் மட்டும் காணப்படுகின்ற சூரியனின் ப்ரகாசம் அளவிற்குக் காணப்பட்டன. இதனைக் கண்ட அர்ஜுனன் மகிழ்ந்தான். அனைத்திற்கும் காரணமாக உள்ள க்ருஷ்ணனின் முன்பாக அந்தச் சுதர்சன சக்கரம் மெதுவாக (ஒளி வீசியபடியே) சென்றது. அப்போது அங்கு நூறுநூறாயிரம் பூர்ணசந்த்ரன்கள் உதித்தது போன்ற ஒளி ஏற்பட்டது. அதற்குக் காரணமான ஆனந்த தேஜோரூபம் அங்கு புலப்பட்டது.

“பார்த்த, பார்த்த, விஜய ஸகே, ஸகே! பார்த்து காண்க புருஷார்த்த வஸ்துவெ”
ஆத்தமோதமருள் செய்து வேகத்தில், தேர்த்தடத்தின்னிறங்கி ஜநார்தனன்
என்னதில் பரமுள்ள விசேஷங்க, ளென்து ஞான் பறயேண்டது தெய்வமே!
விச்வஸாஷியாய் ஸத்யமாய் நித்யமாய், ஸச்சிதானந்தமாய பரப்ரஹ்மம்
கண்டு கண்டங்கிரிக்கவே க்ருஷ்ணன்மார், கண்டு வைகுண்டலோகமதில் தன்னெ
பத்து நூறு ஸஹஸ்ர கிரணன்மார், பத்தமோதமுதிக்கும் கணக்கினே
விளங்கிடும் நிரக்கவே தாழிக, குடங்களதிதூரத்து காணாயி
கனகக்கொடிதன்டெ முகல்ப்பாட்டில், கடராஜ ளிரிப்பதும் காணாயி

பொருள் – அப்போது க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனனிடம், “பார்த்தா! என் தோழனே! அதோ பார்!
புருஷோத்தமனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனைக் காண்பாயாக”, என்று மிகுந்த மகிழ்வுடன்
தேரிலிருந்து இறங்கியபடி க்ருஷ்ணன் உரைத்தான். இவ்விதம் அவன் கூறியதில் உள்ள
உயர்ந்த இரகசியங்கள் குறித்து நான் எவ்விதம் உரைப்பேன்? அங்கு அனைத்திற்கும்
சாஷியான, ஸத்யமான, நித்யமான, உயர்ந்த வஸ்துவான, ஆனந்தமயமான பரப்ரஹ்மம்
இருந்தது. க்ருஷ்ணனும் அர்ஜுன்னும் அந்த வைகுண்டத்தில் ஆயிரம் ஆயிரம் சூரியனின்
கரங்கள் போன்று ஒளி வீசும் விளக்கு மாடங்களைக் கண்டனர். தங்கமயமான கொடியில்
பறவைகளின் அரசனாகிய கருடனைக் கண்டனர்.

கொடிக்கூறகளொப்ப மியலுன்ன, திடகூடிப் பலதரம் காணாயி
ப்ரளயாம்புதிநாதம் கணக்கினெ, வலிப்பத்திலொராகோஷம் கேள்க்காயி
இடகுடி வணங்கியும் வந்திச்சும், அடுத்தங்குபோய் செல்லுன்ன நேரத்து
ஸ்படிகம் கொண்டும் வித்ருமம் கொண்டும , நங்கடிச்சேர்த்த கிடங்குகள் காணாயி
மதிபிம்பத்தோடொப்ப மியலுன்ன, மதில்க்கூட்டங்கள் வேவ்வேறெ காணாயி
மதிபோராஞ்ஞு நோக்குன்று பின்னெயும், மதிபோரா நமுக்கிது வாழ்த்துவான்
நிரக்கெ மணிகோபுர பங்க்திகள், ஒரு போலெ ப்ரகாசிச்சு காணாயி
நில வெவ்வேறே மேல்ப்போட்டு நோக்கியால், நிலயில்ல மனஸ்ஸினும் கண்ணினும்
விஸ்மயத்தில் சமஞ்ஞு கிடக்குன்ன, ரத்தோபான மார்க்கங்களில் சில
பக்தன்மாருட னங்கோட்டுமிங்கோட்டும், பத்தானந்தம் நடப்பதும் காணாயி
யோகமார்க்கங்கள் போலே சிவ சிவ! ராஜமார்க்கங்களொக்கெயும் காணாயி
அளிவ்ருந்தம் முரண்டு முரண்டுடன், ஹரிகாதகள் பாடி நடக்குன்னு

பொருள் – அங்குள்ள கொடிமரங்களில் பலவிதமான கொடிகள் பறந்து கொண்டிருந்தன.
ப்ரளய காலத்தில் அனைத்து ஸமுத்திரங்களும் சேர்ந்து எவ்விதம் ஓசை எழுப்புமோ அது
போன்று அங்குள்ள திருப்பாற்கடலில் எழுகின்ற அலைகளின் ஓசை கேட்டது. அப்போது
க்ருஷ்ணனும் அர்ஜுன்னும் வணங்கியபடி மேலே உள்ளே சென்றனர். ஸ்படிக மணியும்
பவளமும் கொண்டு நிற்ப்பப்பட்ட கிடங்குகளைக் கண்டனர். பூர்ணசந்த்ரனின் ஒளியை
ஓத்துள்ள மதிள்சுவர்கள் காணப்பட்டன. இப்படியாக உள்ள ஸ்ரீவைகுண்டத்தை

எத்தனை நேரம் நோக்கினாலும் அதனை முழுமையாக வர்ணிக்க முடியாது. வரிசையாக உள்ள கோபுரங்களின் பல்வேறு நிலைகளைக் காணும்போது, கண்களும் மனதும் நிலை தடுமாறிப் போகின்றன. அங்குள்ள வீதிகள் அனைத்திலும் இரத்தினக்கற்கள் ஒளி வீசியபடி இருந்தன. இவற்றில் அங்குமிங்குமாக பக்தர்கள் ஆனந்தத்துடன் கூடி நடந்தபடி உள்ளனர். கர்மயோகம், ஞானயோகம், பக்தியோகம் போன்ற மூன்று மார்க்கங்களும் ஸர்வேச்வரனிடம் கொண்டு சேர்ப்பது போன்று, ஸர்வேச்வரனிடம் கொண்டு சேர்ப்பதாக அங்கு ராஜபாட்டைகள் பல உள்ளன. அங்கு வண்டுக் கூட்டங்கள் ரீங்காரம் செய்தபடி ஸ்ரீஹரியின் சரிதங்களைப் பாடியபடி உள்ளன.

சங்கசக்ரம் தரிச்ச புருஷன்மார், ஸங்க்யயில்லா மஹாபுரி சூழலும்
ஸங்க்யயில்லாதெ காமினிமாருமு, ண்டட்டமில்லா பறஞ்ஞாலொரோதரம்
மஜ்ஜன ஸ்தலமுண்டு பஹுவிதம், ஸஜ்ஜன ஹருதயம் போலெ வெள்ளவும்
பக்தி பூண்டுள்ள பசுவி ம்ருகங்களும், சித்தமோஹன முத்யான பூமியும்
ஸரஸீருஹ கந்யக தன்னுடெ, சரணங்கள் பதிஞ்ஞு கிடக்குன்னு
வளபீஷு நிர்க்கவே யானந்தி, ச்சிளகாதெ யிரிக்குன்னு பக்தன்மார்
பச்சக்கல் கொண்டு விஷ்ணு ஸ்வரூபமாய், கொத்தி வெச்சுள்ள பாவகளைப்போலெ
ஆயிரக்கால் மணிமய மண்டபம், முழங்கீ ஸ்துதிகோஷ மொரேடத்து

பொருள் – அந்த உயர்ந்த இடத்தில் தங்களுடைய கைகளில் சங்கு சக்ரத்துடன் கூடிய பலர் உலவியபடி இருந்தன. அங்கு பல அழகான பெண்கள் எந்தவிதமான அச்சமும் இன்றி உலவியபடி இருந்தனர். அங்கு இருந்த பலவிதமான நீராடும் இடங்களில் காணப்படும் நீரானது ஸாதுக்களின் இதயம் போன்று தெளிந்து காணப்பட்டது. சித்தத்தை மயக்கவல்ல அழகுடன் கூடிய நந்தவனங்களில் காணப்படும் பறவைகளும் விலங்குகளும் மிகுந்த பக்தியுடன் விளங்கின. அங்குள்ள நந்தவனங்களில் மஹாலக்ஷ்மியின் திருவடித்தடங்கள் பதிந்துள்ளன. மாளிகைகளின் உப்பரிகைகளில் மகிழ்வுடன் கூடியபடி பக்தர்கள் உள்ளனர். அவர்களைக் காணும்போது பச்சை நிறம் கொண்டுள்ள ஸர்வேச்வரனின் திருமேனியை ஒத்த எழில் உடையவராக இருந்தனர். அங்கிருந்த ஆயிரங்கால் மண்டபத்தில் காணப்பட்ட திருமாமணி மண்டபத்தில் அவனைக் குறித்து ஸ்துதிகள் ஒரே போன்று முழங்கின.

ஸ்ரீபாதத்திங்கல் வீணுநமிக்கயி, லாவச்யம் மனதாரில் முழுக்கயால்
அது தன்னெ கருதி நடகொண்டார், நரநாராயணன்மா ரிருவரும்
ஸச்சிதானந்த மூர்த்தி முகந்தன்டெ, நித்ய ஸாந்நித்யமுள்ள ப்ரதேசத்து
க்ருஷ்ணபார்த்தன்மார் சென்னொரு நேரத்தெ, விஸ்மயங்கள் பறவான் பணிபணி
ரத்தனகோடி ப்ரபாபடலம் கொண்டு, சித்ரமாயெழு மாஸ்தான மண்டபம்
இத்ர நீளமகல மென்னுள்ளதும், தீர்த்து கூடாயித் திவ்யன் மார்க்குமே

பொருள் – ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கவேண்டும் என்ற விருப்பம் காரணமாக மனம் அதிலேயே முழுகி நின்றது; அதனைச் சிந்தித்தபடி நரநாராயணன் ஆகிய அர்ஜுனனும் க்ருஷ்ணனும் அந்த ஸர்வேச்வரனாகிய நாராயணனை நோக்கி நடந்தனர். ஞானமயமாகவும், ஆனந்தமயமாகவும் உள்ள ஸர்வேச்வரனின் ஸாந்நித்யம் எப்போதும் உள்ள இடமான அந்தப் பரமபதத்தில் க்ருஷ்ணனும் அர்ஜுனனும் ஸர்வேச்வரனை நோக்கி நடந்தபோது ஏற்பட்ட அற்புதங்கள் குறித்து உரைப்பது மிகவும் கடினமாகும். இரத்தினக்கற்கள் பலவற்றின் ஒளியானது எங்கும் மூடியபடி உள்ளதும், ஓவியத்தில் தீட்டப்பட்டது போன்று மாறாதபடி உள்ளதும் ஆகிய திருமாமணி ஆஸ்தான மண்டபம் அமைந்துள்ள இடமானது, இத்தனை நீளம், அகலம் என்று தேவர்களாலும் சரியாக உரைக்க இயலாது.

முக்தியென்னு பறயுன்ன தெல்லாரும், இத்தமென்றியாமது பார்க்கும்போள்
அது கண்டங்கிரிக்கவே பின்னெயும், அதின் மேலொரு விஸ்மயம் காணாயி
வெள்ளிமாமல மீதெயும் மீதெயும், மண்டபாக்குதி பூண்டு கிடக்கயோ!
பள்ளிகொள்ளுன்ன பால்கடல் தன்னிலே, வெள்ளம்தன்னெ பரன்னு கிடக்கயோ!
நிர்ணயிச்சு பறவானருதென்டெ, பன்னகேச்வரா நின்னெ வணங்குன்னேன்
பத்ரபீடம் பரிவாரமாய்வன்ன, ஸர்ப்பராஜ னீவண்ணம் கூப்புன்னேன்

பொருள் – முக்தி என்று பலரும் கூறியபடி இருப்பர்; ஆனால் இங்கு வந்து நோக்கிய பின்னரே அதனை அவர்கள் இன்னது என்று நேரில் அறிவர். இப்படியாக நோக்கியபடி இருக்கும்போது, அதனைக் காட்டிலும் மேலும் ஓர் அற்புதம் புலப்பட்டது. இமயமலை போன்று வெண்மையான பல மலைகள் ஒன்றாகச் சேர்ந்துள்ளது போன்ற தோற்றத்தில், அந்தத் திருப்பாற்கடலில் உள்ள பால் முழுவதும் மறைக்கும்படியாக ஆதிசேஷன் காணப்பட்டான்; அவனுக்கு நமஸ்காரம். அந்த ஆதிசேஷன் ஒரு ஸிம்ஹாஸனம் போன்று உள்ளான்; அந்த ஸர்ப்பராஜனை நான் (இங்கு “நான்” என்பது பூந்தானத்தைக் குறிக்கும். அதாவது க்ருஷ்ணனும் அர்ஜுனனும் கண்ட காட்சிகள் அனைத்தும் பூந்தானத்தின் மனக்கண்களில் தெரிவதாகக் கருத்து) வணங்குகிறேன்.

இண்டலென்னியே பின்னெயொரற்புதம், கண்டவர்க்கிதா ஞானொன்னு கூப்புன்னேன்
இந்த்ரநீல நிறத்தி லொராயிரம், சந்த்ரமண்டல மொன்னிச் சுதிக்கயோ?
காருண்யாம்ருத வன் மழ பெய்யுன்ன, காளமேகம் நிறஞ்ஞங்கிரிக்கயோ?
ப்ரஹ்மானந்தமென்னுள்ள பரமார்த்தம், ச்யாமவர்ண்ணத்தில் ப்ரத்யக்ஷமாகயோ?
நாலுபாகத்தும் நோக்குன்ன நேரத்த, நீலவர்ண்ண ப்ரபஞ்சவு மன்னேரம்
நிச்வாலம் கூடியில்லாதெ க்ருஷ்ணன்மார், விச்வநாதனெக் கண்டு ஸுகிச்சுதெ
பங்கஜாஷ்ணு மீதெயொராயிரம், வெண்கொற்றக்குட தீர்த்தாநந்தனும்
முக்யரத்னங்களொக்கெ நிரக்கவே, மகுடத்தின்னு சோபயேகீடுன்னு

பொருள் – காண்பவர்களுக்கு எந்தவிதமான சந்தேகமும் எழாதபடியாக உள்ள மற்றொரு அற்புதத்தை கண்டு நான் வணங்கி நின்றேன். அந்த அற்புதம் என்ன? ஆயிரம் ஆயிரம் சந்திரமண்டலங்கள் ஒன்றாக உதித்து நிற்பது போன்று, இந்தரநீலக் கற்களின் ஒளியானது குவிந்து காணப்படுவது போன்று அந்த வஸ்து உள்ளது; காருண்யம் என்ற அமிர்தத்தைப் பொழியவல்ல மேகக்கூட்டங்கள் ஒன்றாகத் திரண்டு நிற்பது போன்று அந்த வஸ்து உள்ளது; ப்ரஹ்மானந்தம் என்று கூறப்படும் வஸ்து, கருத்த நிறத்தில் இதோ ப்ரத்யக்ஷமாக உள்ளது. நான்கு திசைகளில் நோக்கும்போது நீலவர்ணமான ப்ரகாசம் மட்டுமே எங்கும் உள்ளது. அந்த வஸ்துவைக் கண்ட ஆனந்தத்தில் அர்ஜுனனும் க்ருஷ்ணனும் மூச்சு விடவும் மறந்தனர். தாமரை போன்ற கண்கள் கொண்ட அந்த வஸ்துவின் மீது, ஆயிரம் வெண்கொற்றக் குடையைக் கவிழ்த்தது போன்று ஆதிசேஷன் விளங்கினான். ஆதிசேஷனின் படங்களில் உள்ள இரத்தினக்கற்களின் ஒளி காரணமாக ஸ்ரீமந்நாராயணின் க்ரீடத்தில் உள்ள ப்ரகாசம் கூடியது.

நவரத்ன கிரீடம் நினய்க்கும்போள், நவசூர்யனு லஜ்ஜமுழுக்குன்னு
சந்த்ராதத்யன்மார் தன்னே திருமிழி, நிர்ண்ணயமதின்னாதாரம் காணுன்னு
முத்தியில்க் கூடெ ச்ரத்தயில்லாத்தொரு, பக்தன்மாரில் கடாசஷம் பதிக்கும்போள்
ஹஸ்த பத்மங்கள் கூம்புன்னிதப்போழே, சித்த பத்மங்களொக்கெ விடருன்னு

பொருள் – நவரத்தினக்கற்கள் பதிக்கப்பட்ட க்ரீடத்தின் ஒளிக்கு முன்பாக, ஒன்பது சூரியன்கள் சேர்ந்தாலும் அதனை ஒத்த ஒளி உண்டாக்க இயலாத காரணத்தினால் வெட்கம் கொண்டன. அவனுடைய இரண்டு திருக்கண்களாகச் சூரியனும் சந்த்ரனும் காணப்பட்டன. தன்னைத் தவிர மற்ற வஸ்துக்களைத் தன்னிடம் வேண்டிப் பெற வந்த பக்தன் என்றாலும் அவன் கடாசஷம் அளிக்கிறான். இதன் காரணமாக அந்த பக்தனின் கரங்கள் எவ்விதம் கூப்பியபடி உள்ளனவோ, அதே நேரத்தில் அவனுடைய சித்தம் என்பது தாமரை போன்று மலர்கிறது.

சந்தமேறுன்ன பூர்ண்ணசந்த்ரனங்கேன்னு பூனிலாவு பறக்குன்னது போலெ
தந்தபங்க்தி ப்ரகாசவும் மோஹன, மந்தஹாஸ விலாஸவும் காணுன்னு
கனகாத்ரியோடொத்த சிகரத்தின், சிகரங்களடர்ன்ன கணக்கினெ
இருபாகம் சுமலிலிழிஞ்ஞொரு, பூங்குழல் கண்டு வீணு வணங்கினார்

பொருள் – பூர்ணமான சந்திரனின் ஒளி போன்ற ஸ்ரீமந்நாராயணனின் திருப்பற்கள் அழகாக விளங்கின; அந்தப் பற்கள் அழகாகத் தெரியும்படியாக மயக்குகின்ற மந்தஹாஸப் புன்னகை உள்ளது. மேருமலையின் சிகரங்கள் போன்ற இரண்டு தோள்களிலும் அழகான திருகேசங்கள் உள்ளதைக் கண்டு க்ருஷ்ணனும் அர்ஜுனனும் வணங்கினர்.

மணித்தோளின்னு த்ருக்கைவிரல்நகம், அடியோளம் ப்ரகாசிச்சு காணாயி
 நலமேறும் திருமாறிடத்திலெ, மாலாகந்தவும் மேன்மேலே காணாயி
 தாரகந்தன்னெ மாலகளாகயோ, ஹாரமோ திருமாறில் கிடப்பது!
 விச்வரூபமாம் நாபிஸரோஜத்தெ, நித்யமாயொருபோலெ விடர்த்துவான்
 ஸத்யமாயொரு பாஸ்கர பிம்பத்தெ, கௌஸ்துபமென்னு பேர் பறஞ்ஞீடுன்னு
 திருமாறில் தரித்ரியில் மும்புள்ள, மறுவும் வலபாகத்து காணாயி
 எட்டு திக்கிலும் கைகள் நிறஞ்ஞுவ, எட்டு கைகளன்னேரத்து காணாயி
 கடாகாங்குலீயங்கள் நிறஞ்ஞுதி, லிடயில் ச்யாமமேறெ ஜ்வலிக்குன்னு

பொருள் – அழகான தோள்கள், திருக்கரங்கள், திருவிரல்கள், திருநகங்கள் என்று அனைத்தும் ப்ரகாசத்துடன் விளங்கின. நலம் அளிக்கவல்ல மஹாலக்ஷ்மி அமர்ந்துள்ள திருமார்பானது, வைஜயந்தி மாலையின் நறுமணத்துடன் கூடி விளங்கியது. நக்ஷத்திரக் கூட்டங்கள் அவனுடைய திருமார்பில் உள்ளனவோ அல்லது பொன்னால் ஆகிய ஹாரங்கள் அவனுடைய திருமார்பில் உள்ளனவோ என்று வியப்பாக உள்ளது. ஆதிசேஷன் மீது சயனித்துள்ள ஸ்ரீமந்நாராயணனின் திருநாபியில் உள்ள தாமரை மலரை எப்போதும் மலர வைக்கும் சூரியன் போன்று அவனுடைய திருமார்பில் கௌஸ்துப பணி உள்ளது. அவனது வலது திருமார்பில் அமர்ந்துள்ள பூமாதேவியின் கீழே ஸ்ரீவத்ஸம் என்ற மரு உள்ளது. எட்டுத் திசைகளிலும் அவனது எட்டுத் திருக்கரங்கள் உள்ளதைக் காணலாம். அவனது திருக்கரங்களில் உள்ள கடகங்கள் மற்றும் மோதிரங்கள் ஆகியவற்றில் அவனது கறுமை நிறம் ஜ்வலித்தபடி இருந்தது.

சதுர்வேதவும் கோக்ஷிச்சு நாபியில், சதுரானனந்தானஞ்ஞிறிப்பதும்
 பொன்மயமாய காஞ்சிகள் சூழவும், பத்மராக மரதக சோபயும்
 மின்னல் போலையாப் பீதாம்பரங்களும், பன்னகேந்த்ரன்டெ தாவள்ய ஸீமயும்
 இடகூடித் திருமேனி காந்தியும், கூடியொப்பம் ப்ரகாசிச்சு கண்டப்போள்
 பஞ்சவர்ணத்தில் சென்னு லயிச்சொரு, பஞ்சபூதங்களோடெ வணங்கினார்
 பக்தன்மாருடெ சித்தமலர் தன்னி, லஞ்ஜன மணி ஸ்தம்பம் கணக்கினெ
 துங்ககாந்தி கலர்ன்னு விளங்கீடும், பங்கிசேர்ந்ந கணங்கழல் காணாயி

பொருள் – அவனுடைய திருநாபியில் உள்ள தாமரையில், நான்கு வேதங்களை எப்போதும் உச்சரித்தபடி நான்முகன் அமர்ந்துள்ளான். அவனுடைய இடுப்பில் உள்ள தங்க அரைஞ்ஞாண் கயிற்றில் பத்மராகம் மற்றும் மரதகக் கற்களின் ஒளியும் சேர்ந்துள்ளன. மின்னல் போன்று ஒளி வீசும் பட்டாடையின் மஞ்சள் நிறம், படங்களுடன் கூடிய ஆதிசேஷனின் வெண்மை நிறம், ஸர்வேச்வரனுடைய திருமேனியின் நீல நிறம் ஆகிய அனைத்தையும் காணும்போது பஞ்சவர்ணம் போன்று காட்சி அளித்தது; அதில் லயித்தபடி க்ருஷ்ணமும், பஞ்சபூதங்களுடன் கூடிய அர்ஜுனமும் வணங்கினார்கள்.

பக்தர்களின் சித்தம் என்ற தாமரையில் அஞ்சனமணியால் செய்யப்பட்ட தூண் போன்று உன்னதமான ப்ரகாசத்துடன் கூடியதாய் விளங்கும் ஸ்ரீமந்நாராயணனின் கணுக்கால்கள் உள்ளன.

துளஸீதளம் கொண்டு நிறஞ்ஞுடன், விலஸீடும் புறவடி நூபுரம்
நிஷ்கள ப்ரஹ்மவஸ்து ஸ்வரூபமாய், முத்துபோலெ நகமணி சோபயும்
ஸகலத்தின்னு மாதாரமாயொரு, ஸகளாக்ருதி பூண்ட புருஷனெ
தூமம் வேர்பெட்ட பாவகனெப்போலெ, ஸ்ரீமல்கேசாதி பாதவும் காணாயி
சரஸீருஹ மங்கயும் பூமியும், இருபாகமிருன் னருளீடுன்னு
அரிகெத்தன்னெ நாரதமாமுனி, ஹரிஷாச்ரு பொழிஞ்ஞு சிவ சிவ

பொருள் – துளசியின் தளங்களால் அவனது திருவடித்தாமரைகள் மூடிக்கிடக்கின்றன. தோஷங்கள் ஏதும் இல்லாத ப்ரஹ்மஸ்வரூபமான அவனது திருநகங்கள், முத்துக்கள் போன்று உள்ளன. அனைத்திற்கும் ஆதாரமாக உள்ளவனும், பரிபூர்ணமான ரூபம் கொண்டவனும், புகை ஏதும் இல்லாமல் தெளிவாக உள்ள அக்னி போன்ற உள்ளவனும் ஆகிய பரமபுருஷனின் கேசாதி பாதம் காண முடிந்தது. தாமரையில் வீற்றுள்ள மஹாலக்ஷ்மியும், பூமாதேவியும் அவனது இரு பக்கங்களிலும் உள்ளனர். அங்கு நாரதர் ஆனந்தக்கண்ணீர் பொழிந்தபடி உள்ளார்.

பரப்ரஹ்மம் கண்டக்ரே விளங்குன்ன, பரப்ரஹ்மத்தெஸ் ஸேவிச்சு நில்க்குன்னு
திருவாயுத மூர்த்திகளொக்கெயும், இருபாகமிருன் னருளீடுன்ன
சில்பமேறும் விமானங்களில் சென்னு, மேல்பாகத்து நிறஞ்ஞு ஸுக்ருதிகள்
ப்ரளயம்போலே வாரிச்சொழிக்குன்ன, துளஸீதள புஷ்பவும் காணாயி
அதுநேரமொரற்புதம் கண்டவ, ரதிவிஸ்மயமென்னே பறயாயூ
உரகாதிப மெத்த மேல் காணாயி, தரணீஸூர பாலகன் மாரேயும்

பொருள் – பரப்ரஹ்ம அவதாரமாகிய க்ருஷ்ணன் தன் முன்பு ப்ரத்யக்ஷமாக விளக்குகின்ற பரப்ரஹ்மமான ஸ்ரீமந்நாராயணனைக் கண்டு வணங்கினான். திருஆயுதங்களான சங்கும் சக்கரமும் அவனது இரு பக்கங்களிலும் விளங்கின. சிற்பவேலைப்பாடுகளுடன் காணப்படும் விமானத்தின் மேற்புறத்தில் தேவர்கள் கூடி நின்று, ப்ரளயகாலத்தில் பொழியும் மழை போன்று, துளஸி மலர்களைத் தூவிக்கொண்டு நிற்கிறார்கள். அந்த நேரத்தில் அங்கிருந்தவர்கள் ஓர் அற்புதத்தைக் கண்டனர்; அதை எவ்விதம் கூற இயலும்? ஸர்ப்பங்களின் அரசனாகிய ஆதிசேஷன் என்ற படுக்கையின் மீது அந்தணனின் காணாமல் போன பத்து குழந்தைகளும் காணப்பட்டன.

அம்புஜமகள் தன்டெ மடியில்ச் செ, ன்னம்மேயென்னு விளிக்குன்னு சிலர்
பூமிதேவியெடுத்தொரு பாலனெ, யோமனிச்சு முல கொடுத்தீடுன்னு
ஸச்சிதானந்த மூர்த்தியெச் சென்னிட்ட, ங்கச்சனென்னு விளக்குன்னிது சிலர்
த்ரிக்கை கொண்டு பதுக்கெயெடுக்கும்போள், பக்தானந்தமுறங்குன்னிது சிலர்
நாரதமுனி பாவ விசேஷங்கள், நேரே நோக்கிச் சிரிக்குன்னது சிலர்
அந்நேரம் தன்னெ போயொரு பாலனெ, அநந்தன்மேல் விசேஷிச்சு காணாயி
“இது காண்க தநஞ்ஜயா! நம்முடெ, ப்ருத்வீஸுர பாலகன் மாரேயும்”

பொருள் – தாமரையில் உதித்தவளான மஹாலக்ஷ்மியின் திருமடியில் அமர்ந்து சில
குழந்தைகள், “அம்மா” என்று அழைத்தபடி இருந்தனர். பூமாதேவி ஒரு குழந்தையை
மிசுந்த வாத்தல்யத்துடன் அணைத்துக்கொண்டு தாய்ப்பால் கொடுத்தபடி இருந்தாள்.
ஸ்ரீமந்நாராயணனை ஒரு சில குழந்தைகள் “அப்பா” என்று அழைந்தபடி இருந்தனர்.
ஸ்ரீமந்நாராயணன் தனது திருக்கரங்கள் கொண்டு சில குழந்தைகளை வாரி எடுத்தபோது
அவை ஆனந்தத்துடன் கண்களை மூடி உறங்கியபடி இருந்தனர். நாரதமுனியின்
பாவனைகள் கண்டு ஒரு சில குழந்தைகள் சிரித்தபடி இருந்தனர். இறுதியாக அங்கு
சென்ற பத்தாவது குழந்தையானது ஆதிசேஷன் மீது காணப்பட்டது. அப்போது
க்ருஷ்ணன், “அதோ பார் அர்ஜுனா! அந்தணனின் பத்துக் குழந்தைகளும் உள்ளன”,
என்றான்.

யதுநாதன் பறஞ்ஞப்போ ளர்ஜுனன், அதிகேதமியன்னு நிரூபிச்சால்
இவ்விடம் விட்டு போவானினிக்கொரு, வழியாயதி கண்டது தெய்வமே!
ப்ரஹ்மானந்தத்தெக்காளு மதிகமி, க்கர்மமென்னது என்னு சிவ! சிவ!
என்னீவண்ணம் நிரூபிச்சு மானலே கண்ணுநீரால் வழிஞ்சங்கொழுகியும்
ஹரி கோவிந்த! கோவிந்த கோவிந்த, பரிபாலய! பாலய! பாலய!
பலஜாதி யீவண்ணம் ஸ்துதிக்கயும் பரமானந்த ரூபத்தே நோக்கியும்
மத்யே மத்யே நமஸ்கரிச்சும் பின்னெ, பக்தியோடெ யெழுந்நேட்டு கூப்பியும்
நரநாராயணன் மாரிருவரெ, த்ரிக்கண் பார்த்தருளி ஜகந்நாதனும்
தன்னெதான் கண்டபோலெ முகுந்தன்மார், அந்யோன்யம் தம்மில் கண்டொரு நேரத்து
ஸ்வாமி ப்ருத்யன் மாரென்ன கணக்கினெ, ப்ரேமவும் பஹுமானவும் பாவிச்சு
பாதபத்மத்தில் வீணு நமிச்சப்போ, எதிமோஹன மென்னே பறயாலு

பொருள் – யது குலத்தில் வந்த க்ருஷ்ணன் இப்படியாக உரைத்ததைக் கேட்ட அர்ஜுனன்
இந்தப் பரமபதம் இத்தனை இன்பமயமானது என்று அறிந்த பின்னர், இங்கிருந்து நான்
போக என்ன வழி இருக்க முடியும் (இங்கு ஓர் ஆசேஷபம் எழலாம், அதற்குப் பதில்
உரைக்கிறார். அதாவது பரமபதம் வந்தவர்கள் மீண்டும் பூமிக்குத் திரும்புவதில்லையே!
பின்னர் எவ்விதம் அர்ஜுனன் திரும்புவான் – என்பதே கேள்வி ஆகும்)? ப்ரஹ்மானந்தம்
அனுபவிக்கவேண்டும் என்றால் கர்மம் முழுவதும் கழியவேண்டும் அல்லவோ என்று
சிந்திந்தபடி அர்ஜுனன் நின்றான். அவன் கண்களின் ஆனந்தக்கண்ணீர் பெருகி நின்றது.

ஹரிகோவிந்தா! கோவிந்தா! அனைவரையும் காப்பவனே! – என்று துதித்தான். இப்படியாகப் பலவிதமாகத் துதித்து, பரமானந்தமயமான ஸ்ரீமந்நாராயணன் நோக்கி, அவ்வப்போது நமஸ்கரித்து பக்தியுடன் எழுந்து கைகள் கூப்பி நின்றான். க்ருஷ்ணனையும் அர்ஜுனனையும் தனது திருக்கண்களால் நோக்கிய ஜகந்நாதன், தன்னையே தான் கண்டதும் போன்று இருந்தான்; க்ருஷ்ணனும் அது போன்ற சிந்தனையுடனே நின்றான். இப்படியாக இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் தம்மில் கண்டனர். அப்போது க்ருஷ்ணன், ஸ்ரீமந்நாராயணனுக்கு தான் ஒரு தாஸன் என்பது போன்ற நிலையில் ப்ரேமையும், மரியாதையும் கொண்டவனாக அவனுடைய திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கினான். அதில் காணப்பட்ட ஸௌந்தர்யம் குறித்து என்ன உரைப்பது!!

தன் பாதம் கூப்பி நிற்குன்னவரோடு காம்பீர்யாம்புதி தானுமருள் செய்து
 “உண்ணி க்ருஷ்ணா! தநஞ்ஜயா! நிங்கள்க்கு, தண்டம் கூடாதெ நல்ல ஸுகமல்லீ?
 அங்கு நம்முடெ நந்தகோபாதிகள், ப்ருத்வியும் பரிபாலிச்சிரிப்பாரோ?
 நிங்களிப்போளிவிடெ வருமென்னு, முன்னமிங்கறிஞ்ஞத்ரேயிருன்னு நாம்
 பந்தமோ பறயேணமென்னில்லல்லோ, ஹந்த! கண்டாலும் விப்ரகுமாரரே
 நீங்களிங்கரிகத்து வருவானும், நிங்கடெ தர்மயுத்தியறிவானும்
 சுத்தனாயொரு விப்ரன்டெ பாலரெ, பத்தினேயுமிவிடெ வருத்தி ஞான்
 ஆமோதத்தோடெ காண்க கிடாங்களெ, க்ரமத்தாலெ வயஸ்ஸும் வளர்ச்சயும்

பொருள் – தனது திருவடிகளில் விழுந்து வணங்கியவர்களிடம், ஸ்ரீமந்நாராயணன் ஸமுத்திரம் போன்ற கம்பீரத்துடன், “க்ருஷ்ணா! அர்ஜுனா! உங்களுக்கு ஏதும் தடை இல்லாத சுகம் உண்டல்லவோ? அங்கு நம்முடைய நந்தகோபர் போன்றவர்கள் பூமியைச் சரி வர ஆட்சி செய்து வருகின்றனரா? நீங்கள் இருவரும் இப்போது இங்கு வருவீர்கள் என்று நான் முன்பே அறிவேன். நமக்கு இடையே உள்ள பந்தம் குறித்து விவரிக்க வேண்டுமோ? உங்கள் இருவரையும் இங்கு வரவழைத்துக் காணவேண்டும் என்பதாலும், உங்களுடைய தர்மயுத்தி குறித்து அறியவேண்டும் என்பதாலும் தூய்மையான புத்தி கொண்ட அந்தணனின் பத்து குழந்தைகளையும் இங்கு கொண்டு வந்தேன். இந்தக் குழந்தைகளின் வளர்ச்சியானது அவர்களுடைய வயதுக்கு ஏற்றபடி உள்ளதை நீங்கள் மகிழ்வுடன் காண்பீர்களாக”, என்றான்.

நிங்களெயரிகத்திங்கு காண்கயால், கண்ணினானந்தம் வன்னு நமுக்கிப்போள்
 இனியொட்டுமே காலம் காளயாதெ, அங்கு போயாலுமுன்னிகளுமாயி
 என்னீவண்ணம் பறஞ்ஞு கிடாங்களோ, டங்கு நிங்கடெ அச்சனுமம்மயும்
 நிங்ஙளெச்சொல்லி துக்கிச்சிரிக்குன்னு, இங்கிவரொத்து போகுக நிங்களும்”
 பெட்டென்னீவண்ணம் கேட்டொரு பாலன்மார், கொட்டிபொட்டிக் கரஞ்ஞிதெல்லாவரும்
 ஞஞ்கள்க்கச்சனுமம்மயமுண்டல்லோ, ஞஞ்கள் போகயில்லென்னு மறிஞ்ஞாலும்

பொருள் – தொடர்ந்து அவர்களிடம், “நீங்கள் இரண்டு பேரும் இப்போது நமக்கு அருகாமையில் வந்து நிற்பது கண்டு எனக்குக் கண்களில் மிகுந்த ஆனந்தம் ஏற்பட்டது. இனி காலம் தாழ்த்தாமல் நீங்கள் இந்தக் குழந்தைகளை உங்களுடன் கூட்டிச் செல்வீர்களாக”, என்று உரைத்தான். பின்னர் அவன் அந்தக் குழந்தைகளிடம், “உங்களது தாயும் தந்தையும் பூமியில் உண்டு. அவர்கள் உங்களை எண்ணி வருத்தத்தில் உள்ளனர். இவர்களுடன் நீங்கள் உங்களுடைய இருப்பிடம் செல்வீர்களாக,” என்றான். இதனைச் சட்டென்று கேட்ட அந்தக் குழந்தைகள் அனைவரும் கண்ணீர் சொரிந்தனர். அவர்கள் ஸ்ரீமந்நாராயணிடம், “எங்களுக்கு இங்கும் தாயும் தந்தையும் உண்டு அல்லவோ? ஆகவே நாங்கள் இங்கிருந்து போகமாட்டோம்”, என்றனர்.

கண்ணிமயக்காதெநாதன் முகம் தன்னெ, நோக்கி நோக்கிக் கரயும் கிடாங்களெ
ஆகுலம் தீர்த்து மெல்லெத்தமுகினார், லோகமாதாக்கன்மாருமதுநேரம்
நினய்க்குந்தோறும் பின்னெயும் பின்னெயும், நினச்சேட்டம் தளர்ன்னிது பாலன்மார்
“போவானேதும் கொதியில்லவர்க்கின்னு, ஆவதில்லென்டெ க்ருஷ்ணா நிரூபிச்சால்”
அருளப்பாடு கேட்டு முகில்வர்ண்ணன், அருள்செய்து மனோஹரமாம் வண்ணம்
“பயப்பாடேது மில்லடியத்தின, ங்கயச்சாலவர் போன்னிடும் நிர்ண்ணயம்”
கள்ளனெ களவுள்ள தறியாலு, உள்ளுகொண்டு சிரிச்சாரிருவரும்

பொருள் – கண்களை இமைக்காத தேவர்களின் தலைவனாகிய ஸ்ரீமந்நாராயணனின் திருமுகத்தை நோக்கி நோக்கி அந்தக் குழந்தைகள் அழுதபடி இருந்தனர். அப்போது அந்தக் குழந்தைகளின் துக்கத்தைத் தீர்க்கும்விதமாக அவர்களைத் தழுவியபடி மஹாலக்ஷ்மியும் பூமாதேவியும் நின்றனர். அங்கிருந்து புறப்படவேண்டும் என்பது குறித்துச் சிந்திக்கச் சிந்திக்க அந்தக் குழந்தைகள் தளர்ந்து போனார்கள். அப்போது ஸ்ரீமந்நாராயணன் க்ருஷ்ணனிடம், “க்ருஷ்ணா! அவர்களுக்கு இங்கிருந்து போவதற்கு விருப்பம் இல்லை என்றாலும், அவர்களுக்கு இது போன்ற எண்ணம் உண்டாக வழியில்லை”, என்றான். இப்படியாக ஸ்ரீமந்நாராயணன் அருளிச்செய்ததைக் கேட்ட க்ருஷ்ணன், “சிறிதும் அச்சம் கொள்ளாமல் அவர்களை எங்களுடன் அனுப்பி வைக்கலாம். அவர்கள் எங்களுடன் வருவார்கள்”, என்றான். கள்ளத்தனம் உள்ள க்ருஷ்ணனுக்கு மட்டுமே கள்ளத்தனம் நிறைந்த ஸ்ரீமந்நாராயணனின் கள்ளம் குறித்துத் தெரியும்; இது போன்று இங்கு நடந்த நாடகம் குறித்து ஸ்ரீமந்நாராயணனும் க்ருஷ்ணனும் மட்டுமே அறிவர்; ஆகவே இருவரும் இதனை எண்ணி சிரித்துக் கொண்டனர்.

விஷ்ணு ரூபத்திலுள்ளொரு மாயயெ, க்ருஷ்ண ரூபத்திலாக்கியருள் செய்து
பொய்க்கொள்கென்னது கேட்டு குமாரன்மார், க்ருஷ்ணன் கய்யில் மறிஞ்ஞு துடங்கினார்
“ருங்கள்க்கச்சனுமம்மயு முண்டல்லோ, ருங்களெக்கூடெ கொண்டு போயிடணம்”
நன்னு நன்னிங்கு போரிகென்னும் சொல்லி, தன்னுடெ மணித்தேரில் கரேற்றினான்
ஆதிநாத னிருவரேயும் நன்னா, யாச்சலேஷிச்சொரு நேரத்திருவரும்

இங்கு தன்னெ வரிகென்னருள் செய்து, அங்கினெ தன்னெயென்னு தொழுதவர்.
வேகமோடெ கடன்னு மஹாபுர, கோபுரத்திங்கள் வன்னு ஜகத்பதி
உள்ள லோகங்களொக்கெ முழங்கவே, பள்ளிச் சங்கும் விளிப்பிச்சு தேர்மேலே
பண்டத்தேக்கா எதிகமுழற்றோடெ, கொண்டு போன்னு தரித்ரியிலம்பொரு
ப்ருத்விதேவ பவனமடுக்கெ வ, ன்னெத்ர சித்ரமிறங்கி மணித்தேரும்
“பார்த்தா! நீயினி வைகாதெ சென்னுடன், ப்ருத்விதேவனெ யிங்கு வருத்துக”

பொருள் – விஷ்ணுரூபத்தில் உள்ள மாயை என்பதை க்ருஷ்ணனின் ரூபத்தில் மாற்றி
நின்றுள்ள க்ருஷ்ணன், “இங்கிருந்து புறப்படுவீர்களாக” என்று கூறியதைக் கேட்டு,
அந்தக் குழந்தைகள் க்ருஷ்ணனின் திருக்கரங்களில் சென்று ஒன்றிடத் தொடங்கினர்.
அவர்கள் க்ருஷ்ணனிடம், “எங்களுக்கு தாயுத்தந்தையும் உள்ளனர் அல்லவோ? எங்களை
நீங்கள் அவர்களிடம் கொண்டு போகவேண்டும்”, என்றனர். இதனைக் கேட்ட
க்ருஷ்ணன், “நல்லது! இங்கிருந்து புறப்படலாம்” என்று கூறி தனது தேரில் ஏற்றிக்
கொண்டான். ஸர்வேச்வரன் அவர்கள் இருவரையும் நன்றாக ஆசிரிவதித்து, “போய்
வருவீர்களாக” என்று வழியனுப்பினான். “அப்படியே ஆகட்டும்”, என்று கூறி இருவரும்
அவனைத் தொழுது சென்றனர். உடனே தனது தேரில் ஏறிய க்ருஷ்ணன் மிகவும்
வேகமாக அந்த ஸ்ரீவைகுண்டத்தின் வாயிற்கோபுரத்தை அடைந்தான். அனைத்து
லோகங்களுக்கும் கேட்கும்விதமாக க்ருஷ்ணன் தனது தேரில் அமர்ந்தபடி
ஸ்ரீபாஞ்சஜன்யத்தை முழங்கினான். பூமியில் இருந்து வந்தபோது இருந்த வேகத்தைக்
காட்டிலும் மிகுந்த வேகத்துடன் அவர்களைக் கூட்டிப் போனான். அந்தணனுடைய
வீட்டின் அருகில் சித்திரம் போன்ற அழகான தனது தேரை நிறுத்திய க்ருஷ்ணன்
அர்ஜுனனிடம், “அர்ஜுனா! நீ தாமதம் செய்யாமல் அந்தணனை இங்கு அழைத்து வா”,
என்றான்.

“க்ருபயுண்டடி யத்திலென்னாகிலி, ன்னிதி நாளு ஞானல்ல பகவானே
மும்பில் சொன்ன கொடும் க்ருர வாக்குக, ளின்னுமுண்டென் செவியில் கிடக்குன்னு
நின் திருவடியங்கெழுன்னள்ளியால், ஹந்த! பின்னாலெ கூடெ விடகொள்ளாம்”
“முன்னம் செய்த ப்ரதிஜ்ஞுகளோர்க்கெடோ, பாண்டுநந்தன” யென்னருள் செய்தப்போள்
“ஷ்மிக்கேணமென் தம்புரானே” யென்ன, ங்கமரேந்த்ர தனயனுமோதினான்

பொருள் – அப்போது அர்ஜுனன் க்ருஷ்ணனிடம், “உனது க்ருபை எனக்கு உண்டு
என்றாலும் நான் செல்லமாட்டேன். அவன் முன்பு என்னைக் குறித்து உரைத்த
கடுஞ்சொற்கள் எனது செவியில் இன்னமும் ஒலித்தபடி உள்ளது. நீயும் அவன் வீட்டிற்கு
வந்தால் உன்னைத் தொடர்ந்து நானும் வருவேன்”, என்றான். அப்போது க்ருஷ்ணன்
அர்ஜுனனிடம், “நீ முன்னர் செய்த சபதத்தைக் குறித்து நினைவில் கொள்வாயாக”,
என்றான். இதற்கு இந்த்ரனுடைய புத்திரனாகிய அர்ஜுனன், “என்னை மன்னிக்க
வேண்டும்”, என்று கூறினான்.

அந்நேரம் தன்னெ பத்னியும் தானுமாய், கின்னத பூண்டிரிக்குன்ன விப்ரனும் அர்ஜுனன்டெ வரவங்கு கண்டப்போ, ளட்டம் கூடாதெ துக்கிச்ச சொல்லினான் “எந்து போன்னு தநஞ்ஜயா சொல்க நீ, இனியேதானுமுண்டோ மனஸ்ஸிங்கல் கபடத்தின்னு மும்பு விளிப்பிச்ச, க்ருபயில்லாத்த க்ருஷ்ணனெவிடத்து? பத்து பாலமரணத்தெக் கேட்டிடும், த்ருப்தி வராஞ்னு துக்கிச்சிரிக்கயோ?”

பொருள் – அப்போது விப்ரன் மற்றும் அவனுடைய மனைவி ஆகிய இருவரும் மிகுந்த சங்கடத்துடன் இருந்தனர். அங்கு வந்த அர்ஜுனனிடம் விப்ரன் மிகுந்த துக்கத்துடன் உரைக்கத் தொடங்கினான் – “நீ எங்கு சென்றாய்? உனது மனதில் வேறு ஏதேனும் உண்டோ? கள்ளத்தனத்தில் முதன்மையான க்ருஷ்ணன் எங்கே? பத்துக் குழந்தைகளின் மரணத்தை அறிந்த பின்னர், இன்னமும் மனநிறைவு கொள்ளாமல் துக்கத்துடன் உள்ளானோ?” என்றான்.

அது கேட்டு பறஞ்னு விஜயனும், “அடுக்கெத் தன்னெயுண்டு க்ருபாநிதி ஏழுரண்டு புவனமுடயவன், எழுன்னள்ளி விரவோடெ நில்க்குன்னு” “ஷமிக்கென்டெ பகவானெவிடத்து, ப்ரமம் கொண்டு பரஞ்னு ஞானர்ஜ்ஜுனா! பிழவாக்குகள் சித்தத்திலோர்க்கொல்ல, பகவானெ! பரபுருஷா” யென்னு பக்தி பூண்டு நடந்து நடன்னுடன், எந்துன்னீல தரணி ஸுரேந்த்ரனும் க்ருஷ்ண! க்ருஷ்ண! நமஸ்தே யென்னிங்கனெ, பத்னிகூடெ புறப்பெட்டு பின்னாலெ மழகொண்டல் நேர்வர்ணனெக் கண்டப்போள், மழ பெய்யுன்னு கண்ணநீர் கொண்டவர்.

பொருள் – இதனைக் கேட்ட அர்ஜுனன் விப்ரனிடம், “க்ருபாநிதியான க்ருஷ்ணன் நமது அருகில் உள்ளான். ஈரேழு லோகங்களுக்கும் அதிபதியான அவன் நம் அருகில் எழுந்தருளியுள்ளான்”, என்றான். இதனைக் கேட்ட விப்ரன், “மன்னித்து கொள் அர்ஜுனா! க்ருஷ்ணன் எங்கே? நான் மயக்கம் காரணமாக அது போன்று உரைத்தேன். நான் உரைத்தது எதனையும் உன் மனதில் எண்ணியிருக்கவேண்டாம். பகவானே! பரமபுருஷா!”, என்று பக்தியுடன் உரைத்தபடி நடந்தான். இவ்விதம் நடந்து சென்ற பின்னரும் க்ருஷ்ணனைக் காணவில்லை. “க்ருஷ்ணா! க்ருஷ்ணா! உனக்கு நமஸ்காரம்”, என்று கூறியபடி தனது பத்னியுடன் க்ருஷ்ணன் உள்ள திசை நோக்கி நடந்தான். அப்போது கார்மேகம் போன்ற நிறம் கொண்ட க்ருஷ்ணனைப் பார்த்தவுடனேயே விப்ரனின் கண்களில் மழையாகக் கண்ணீர் பெருகியது.

அருளிச்செய்யான் பாவிக்கும் நேரத்த, ங்கிடனெஞ்னு விறய்க்குன்னு நாதனும் அகமொக்கெயும் கோள்மயிர்க்கொள்ளுன்னு, கண்டுநில்க்குன்ன திவ்யஜனங்க்குக்கும் அது கண்டு தநஞ்ஜயனேதுமே, வசமல்லாதெ நின்னுபோயன்னேரம் அந்நேரத் தகிலேச்வரனக்காலம், தன்னெ காணாத்தொருண்ணிக் கிடாவினெ அர்ஜுனன்டெ கரத்தில் வெச்சங்கோட்டு, அச்சன்டெ கய்யில் நல்கென்னு சொல்லினான்

பொருள் – இப்படியாக அவன் தன்னிடம் ஏதோ உரைக்க வந்ததைக் கண்ட க்ருஷ்ணனின் திருவுள்ளம் விப்ரனுக்கு நேர்ந்த நிலைமையைக் குறித்து சங்கடம் அடைந்தது. விப்ரன் விஷயத்தில் க்ருஷ்ணன் செய்த உதவியைக் கண்ட தேவர்களுக்கு மயிர்க்கூச்சல் உண்டானது. இதனைக் கண்ட அர்ஜுனன் செய்வது அறியாமல் அங்கு நின்றான். அப்போது அனைத்து உலகிற்கும் ஈசுவரனாகிய க்ருஷ்ணன், கடைசியாகப் பிறந்து மறைந்த போன குழந்தையை அர்ஜுனனின் கையில் கொடுத்து, “இந்தக் குழந்தையை விப்ரனிடம் கொடுப்பாயாக”, என்று உரைத்தான்.

திண்ணமுள்ளொரு பக்தி முழுக்கயால், கண்ணுகாணாதெ நில்க்குன்னு விப்ரனும்
உண்ணியெ கண்டிட்டெந்தொரு பாலனெ, ன்னங்கெயுண்ணி யென்ன நேரம் பல்குனன்
அய்யய்யோ க்ருஷ்ண! க்ருஷ்ண யென்னிங்கனெ, கய்யில் மேடிச்சு மாறத்தண்ச்சுதே
“ப்ராணனோடெ யொருண்ணியெ ஞானிப்போள், மோதமோடே தழுகுன்னு பல்குனா”

பொருள் – மிகுந்த உறுதியான பக்தியால் நிரப்பப்பட்ட விப்ரன் செய்வது அறியாமல் நின்றான். அப்போது அவன் கையில் குழந்தையை அர்ஜுனன் கொடுத்தவுடன் விப்ரன், “அர்ஜுனா! இந்தக் குழந்தை யார்?”, என்று கேட்டான். அப்போது அர்ஜுனன், “இது உனது குழந்தை”, என்று உரைத்தான். உடனே விப்ரன், “ஐயோ! க்ருஷ்ணா! என் குழந்தையா!”, என்று தனது கைகளில் அனைத்து வாங்கி, மார்புடன் அனைத்துக் கொண்டு அர்ஜுனனிடம், “உயிருடன் உள்ள குழந்தையை இப்போதுதான் எனது மார்பில் ஆசையுடன் தழுவிக்கொள்கிறேன்”, என்றான்.

அப்போழேகூடி மற்றொரு பாலனெ, சில்ப்புமா னெடுத்தங்கு கொடுக்குன்னு
அது கண்டதி ஸௌக்யமிதெந்தென்னு, மதி ப்ரமம் பூண்டு மஹீஸூரன்
புத்ரன்மாரிடேக்கும் மரிச்சவர், பத்தும் த்ருக்கய்யி லுண்டென்னும் பல்குனன்
க்ருஷ்ணன் நம்மெ யனுக்ரஹிச்சானென்னு, பத்னி கய்யில் கொடுத்து கிடாவினெ
பேர்த்தும் பேர்த்தும் புணர்ன்னும் தழுகியும், பந்தமோதம் முலகொடுத்தீடுன்னு

பொருள் – அப்போது மற்றொரு குழந்தையை க்ருஷ்ணன் விப்ரனிடம் கொடுத்தான். இதனைக் கண்ட விப்ரன், “இது என்ன இன்பமான தருணம்”, என்று நட்புடன் உரைத்தான். அர்ஜுனன் விப்ரனிடம், “மறைந்து போன உனது பத்துக் குழந்தைகளும் க்ருஷ்ணனின் திருக்கரங்களில் உண்டு”, என்றான். “க்ருஷ்ணன் நமக்கு அனுக்ரஹம் செய்தான்”, என்று மகிழ்வுடன் கூறிய விப்ரன், அந்தக் குழந்தைகளைத் தனது மனைவியிடம் கொடுத்தான். அந்தக் குழந்தைகளின் பெயரைக் கூறி அழைத்தும், தழுவிக்கொண்டும், மிகுந்த ஆனந்தத்துடன் அந்தக் குழந்தைக்கு அவள் தாய்ப்பால் கொடுத்தாள்.

த்ருக்கயின்னு தநஞ்ஜயன் வாங்கியு, மக்கயின்னு மஹீஸூரன் வாங்கியும் பத்னி வாங்கி முலகொடுத்தும் சிலர், த்ருப்தி போராஞ்ஞ நோக்கிக் கரகயும் பத்துதிக்கிலுமித்ர ஸூக்ருதிகள், ப்ருத்வீதேவனெப் போலெயில்லாருமே பத்துபாலரெக் கூடயொருமிச்சு, பக்தவல்(த்)ஸலன் நல்கிய தார்க்குள்ளு

பொருள் - க்ருஷ்ணனின் திருக்கரங்களில் இருந்த சில குழந்தைகளை அர்ஜுனன் வாங்கிக் கொண்டான். அவனிடமிருந்து அந்தக் குழந்தைகளை விப்ரன் வாங்கினான். அவனிடமிருந்து குழந்தைகளைப் பெற்ற அவனுடைய மனைவி வாங்கி, தாய்ப்பால் அளித்தாள். ஒரு சில குழந்தைகள் தாய்ப்பால் பருகியும் வயிறு நிரம்பாமல் அழுதன. பத்துத் திசைகளில் உள்ளவர்களில் விப்ரனைப் போன்று புண்ணியம் செய்தவர்கள் யாரும் இல்லை. இவ்விதமாகப் பத்துக் குழந்தைகளை ஒன்றாக மீண்டும் இது போன்று க்ருஷ்ணன் யாருக்காவது அளித்துண்டோ (அல்லது இது போன்று பத்துக் குழந்தைகளை மீண்டும் அளித்து, தனது பக்தர்களிடம் வாத்ஸல்யம் கொள்பவன் க்ருஷ்ணன் அல்லாமல் வேறு யாரும் உண்டோ? தன்னைப் பெற்ற தேவகிக்குக் கூட அவன் தனக்கு முன்பாகப் பிறந்து கம்சனால் கொல்லப்பட்ட ஆறு குழந்தைகளை மட்டுமே மீண்டும் அளித்தான்; இங்கு பத்துக் குழந்தைகளை அளித்தான்).

ஈச்வராயென்னு பாண்டவன் தன்னெய, ங்காசீர்வ்வாதங்கள் செய்து மஹீஸூரன் “நல்லவண்ணம் வரிக தநஞ்ஜய, இல்ல நின்னோடு துல்யமொருத்தனும் வல்லதும் நீ துடங்குன்னதொக்கெயும், நல்லதாயிட்டு தீரும் நினக்கெடோ வில்லெடுத்ததில் மும்பனென்னுள்ளொரு, சொல்லும் விச்வம் முடிவோளமுண்டு கேள் இதிலேறெ நினக்கொன்னு நல்காவா, னாவதில்ல நமுக்கென்டெ பல்குனா ஶுடிமகூடாதெ கோபிச்ச தொக்கெயும், ஶுமிச்சீடுக வீரசிகாமணே! பாஹி பாஹி பரம்புருஷோத்தமா! தேஹி தேஹி தயாலவமின்னியும் கோரகோரமாம் ஸம்ஸார சக்ரத்தில், மாழ்கி மாழ்கி மறுகாதெ ஞானினி ஜ்ஞான ஜ்ஞேய ரூபமாம் நின்னுடே, பாதத்தோடணயேணமே தைவமே!” என்னீவண்ணம் துதிச்சு பலவழி, புண்யவாரிதி விப்ரனும் பத்னியும் அந்நேரமருள் செய்து கடல்வர்ணன், “மந்தமின்னீயகத்தங்கு போயாலும் நந்தநந்தமாரும் கூடியொருமிச்சு, பூர்ண்ண புண்ய மனுபவிச்சீடுக”

பொருள் - ஈச்வரா என்று அர்ஜுனனை விப்ரன் ஆசிரிவதித்தான். விப்ரன் அர்ஜுனனிடம், “நீ நன்றாக இருப்பாயாக. உன்னை ஒத்தவன் யாரும் இல்லை. நீ தொடங்கும் எதுவும் நன்றாகவே முடியும். வில்லாதி வீரன் நீ ஒருவனே என்று இந்த உலகம் உள்ளவரை அனைவரும் உரைத்தபடி இருப்பார்கள். இதனைக் காட்டிலும் உனக்கு நான் கூற வேறு ஏதும் இல்லை. நான் பெறுமை இன்றி உன்னிடம் கோபம் கொண்டேன். என்னை வீரனாகிய நீ பொறுத்துக் கொள்வாயாக”, என்றான். தொடர்ந்து க்ருஷ்ணனிடம், “புருஷோத்தமா! நீயே என்னைக் காக்கவேண்டும். மிகுந்த கோரமான இந்த ஸம்ஸார சக்கரத்தில் இன்னமும் கிடந்து உழவாமல், ஞானரூபமாகவும்

ஞானமயமாகவும் உள்ள உன்னுடைய திருவடிகளில் நான் வந்து சேர நீ உனது கருணையை அருள்வாயாக”, என்றான். இப்படியாகப் பலவிதமான புண்ணியக்கடலில் முழுகியிருந்த விப்ரனும் அவன் பத்னியும் க்ருஷ்ணனைத் துதித்தனர். அப்போது க்ருஷ்ணன் விப்ரனிடம், “நீ இனி மெதுவாக இங்கிருந்து புறப்பட்டு உனது வீட்டிற்குச் செல்வாயாக. அங்கு உனது குழந்தைகளுடன் பூர்ணமான புண்ணியங்களைப் அனுபவிப்பாயாக”, என்று வாழ்த்தினான்.

என்னனுஜ்ஞயும் வாங்கி விரவோடெ, தன்னுடெ ஸதநந்தன்னில் மேவினார்
கடல்வர்ணன் தநஞ்ஜயனோடுமாய், கடல் மத்யே விளங்கும் புரி புக்கான்
நிடிஸேஷுண துல்யனாம் ஜேஷ்டனும், ஒடுங்காத்த யதுக்களும் தானுமாய்
உடுநாயகன் நசுஷத்ர பங்க்திதன், நடுவே விளங்கீடும் கணக்கினெ

பொருள் – இதனைக் கேட்ட விப்ரன் மிகுந்த மகிழ்வுடன் தனது வீட்டிற்குச் சென்றான். க்ருஷ்ணன் அர்ஜுனனுடன் சேர்ந்து ஸமுத்திரத்தின் நடுவில் விளங்கும் துவாரகையை அடைந்தான். அங்கு தன்னுடைய மூத்தவனாகிய பலராமனுடனும், பதினாராயிரம் பத்னிமார்களுடனும், அவர்கள் பெற்றெடுத்த யது பந்துக்களுடனும் சேர்ந்து க்ருஷ்ணன் அங்கு விளங்கினான். நசுஷத்திரக் கூட்டங்களின் நடுவில் காணப்படும் அவற்றின் அரசனாகிய சந்த்ரன் போன்று, அனைத்து உயிர்களும் அண்டி நிற்கின்ற தாமரை போன்ற கண்களைக் கொண்ட க்ருஷ்ணன் சுகமாக அங்கு காணப்பட்டான்.

இக்கத படிச்சீடும் ஜனங்கள்க்கும், ஆஸ்தயோடிது கேள்க்குன்னவர்கள்க்கும்
புத்ரஸம்பத் ததிகமுண்டாய் வரும், அர்த்த மித்ர களத்ர ஸுகாதியும்
அந்த்யகாலத்து முக்தியும் ஸுகிக்கும், நித்யமாயிது கேட்டு கொள்கேவரும்

பொருள் – இந்தக் கதையைப் படிக்கின்ற மக்களுக்கும், ஈடுபாட்டுடன் இதனைக் கேட்பவர்களுக்கும் புத்திரஸம்பத்து (குழந்தைப் பேறு) அதிகமாகவே உண்டாகும். அவர்களுக்குச் செல்வம், வீடு, மனைவி, மக்கள் போன்ற பலவிதமான சுகங்களும் ஏற்படும். இறுதிக்காலத்தில் முக்தி ஏற்படும். இதனை உறுதியுடன் அன்றாடம் அனைவரும் கேட்பீர்களாக.

க்ருஷ்ணக்ருஷ்ணாமுகுந்தஜநார்த்தனா
க்ருஷ்ணகோவிந்தநாராயணாஹரே
அச்யுதானந்தகோவிந்தமாதவா
ஸச்சிதானந்தநாராயணாஹரே
க்யுஷ்ணக்யுஷ்ணாமுகுநாஜநாநா
க்யுஷ்ணகோவிநாநாராயணாஹரே
ஸஹ்யுதானநாநாராயணாஹரே
ஸஹ்யுதானநாநாராயணாஹரே

ஸ்ரீகுருவாயூரப்பன் திருவடிகளே சரணம்

நாராயண நாராயண நாராயண

ஹரேகൃஷ்ணா! குருவாயூரபா!

நாராயணா! நாராயணா! நாராயணா!